

Стојан Станојевић

АЛЕКСАНДАР

И ДРУГЕ

СРПСКЕ РЕЧИ

Ниш, 2006

Тајна имена Александар

Александар Велики Македонски је историјска личност и по свим мерилима спада у ред највећих и најзначајнијих људи светске цивилизације. Постоје многи записи о Александру и времену у коме је живео. Многи од тих записа су преписани, дописани, измишљени и слично. Историјске чињенице и представе о том давном времену преламају се кроз разне "призме", те је врло тешко створити слику истине тог времена. Остало је једино име АЛЕКСАНДАР, реч која се није променила и која се и тада изговарала на исти начин. Може се претпоставити да та реч има неко скривено значење и садржи неки кључ или поруку тадашњег времена и знања.

Ово је покушај да се именица и име АЛЕКСАНДАР објасни, протумачи и откључа коришћењем српског (словенског) речника.

Реч АЛЕКСАНДАР се пише (и изговара) са десет слова (гласова). По свему судећи, она је састављена од више једно сложних речи, што је уобичајено за многе језике. Лако се увиђа складна и логична структура: $1+3+3+3=10$. То значи да се реч АЛЕКСАНДАР састоји од четири речи: А, ЛЕК, САН и ДАР. У српском језику, као и у осталим словенским језицима, ове речи су јасне, разумљиве, врло важне и изговарају се потпуно исто као и пре више хиљаде година.

Реч А је прво слово у свим словенским језицима (Азбукама) и некада се читало као „АЗ“. У неким језицима и данас ово слово представља реч „ЈА“ и управо то значи.

Реч ЛЕК је основна реч везана за здравље људи и налази се у корену многих српских и словенских речи. Стари и Нови Завет су пуни прича које доказују да је најбољи ЛЕК за човека његова вера у Бога.

Реч САН означава "пола живота" сваког човека и разумљиво је што је тако важна. У СЛУ човеку од Бога долази "Свети Дух" .

Реч ДАР је знак судбине и означава оно лепо и добро што човек може да пожели или да добије у животу. Најбољи "ДАР" који човек може да пожели и да добије у животу је рођење Сина који је налик Богу.

Може се закључити да је реч АЛЕКСАНДАР потпуно јасна и разумљива свима који говоре српским или неким од словенских језика. Када изговарамо реч АЛЕКСАНДАР, као да чујемо Творца: ЈА сам ЛЕК(Бог), САН(Свети дух), ДАР(Син Божји) за Све што потиче од природе или Бога.

Реч АЛЕКСАНДАР носи у себи два кључа, кључ прошлости и кључ будућности тадашњег времена. Кључ прошлости нам показује да су Александар и његови Творци могли да говоре језиком данашњих Срба или језицима других Словена.

Кључ будућности нам показује пут тадашњег веровања, које се крунише као Свето Тројство, тј. Хришћанство.

Знање, Разум и Вера

Знање, Разум и Вера су неке од основних одлика којима се обележавају сви људи, сви народи, све државе. Људи који имају више знања могу лакше и боље разумети неку тајну. Да би се решила тајна имена Александар, потребно је много знања. У доступним књигама се могу наћи нека објашњења о значењу те речи. Име Александар би на грчком језику означавало неког ко брани другог човека, што би одговарало имену „Бранко“ у српском језику. Сигурно је да би умни људи из других језика могли дати нека логична и разумна објашњења уз помоћ својих речника.

Разум је божји дар и сваки човек има свој начин разумевања, своју логику. Користећи историју, митологију и познате чињенице везане за име, личност и мит о Александру, чини нам се логичном и ближом теза да име овог славног јунака пре значи „ЈА сам ЛЕК, САН и ДАР“ него „БРАНКО“.

Вера је најбољи, а понекад можда и једини, лек за човекову душу, нарочито када нешто не зна и не може да разуме. Ако се о нечему ништа не зна, ништа не разуме и ни у шта се не верује, онда то не постоји. Зато су Вера и веровање последња нада, последњи дан, а понекад и „последње (пре падања сунца, Падње) вече“ пре спасења.

Истина може бити мала, велика, или делимична. Међутим, постоји и лаж која такође може имати много „боја“. Човеково знање је скуп свих истина и неистина (лажи). Такође, може се рећи да има толико различитих разума, колико и људи. Знање и Разум су појмови који се вреднују врло различито. Када је у питању појам Вера, тада се човек много лакше и брже опредељује. Зато је за човека, као појединца или у групи, много важније да ли верује, него да ли зна и да ли разуме. Уосталом, до Знања се долази сталним радом, понекад и врло напорним. Разум је дар природе или Бога. Зато није дато сваком човеку да може све знати и све разумети. Због тога је Вера, у већини случајева, основни и главни део човекове свести. Ратови се воде због земље, воде, љубави, мржње, новца и још пуно тога, што у основи има појмове Знање и Разум. Али, ипак, највећи и најжешћи ратови су се водили због Vere, најчешће због Vere у Цара или Бога.

Због чега писање о Александру

Писање о тајни имена Александар има за последицу и закључке који доводе у сумњу познату и признату историју старог света у којој се српски и остали словенски народи не помињу као да нису постојали. Данас, на почетку трећег миленијума нове ере, словенски народи живе на огромним просторима и словенске државе заузимају око половину евро-азијске територије (четвртина светске територије), а бројчано има око 300 милиона људи. На другој половини евро-азијске територије живи око три милијарде људи, тј. десет пута више. На основу ове истине могу се поставити следећа питања:

1. Да ли је могуће да словенски народи који државо-творне живе на половини евро-азијског простора више од хиљаду година, историјски нису постојали пре две хиљаде година?

Одговор је врло логичан: то није могуће.

2. Ко је највише страдао и нестајао у свим ратовима кроз историју од хиљаде година?

Највише је страдао и нестајао онај народ кога има сада најмање, јер је нестајање по природним законима равномерно расподељено у дужем временском периоду.

Могуће је поставити још многа питања и изводити логичне и очигледне закључке и одговоре који су супротни важећем историјском мишљењу. Тежња ка истини је својствена многим људима. Знање, Разум и Вера сваког човека су покретачи његове борбе за истину о историји свог народа. Ово писање је жеља и потреба да се дође до истине о старим, далеким и „мало осветљеним“ временима српске историје. Писање о Александру је писање о важном делу историје старог света.

Да ли важећа историја почива на истинама?

Историју најчешће пишу победници, а то је довољан разлог да не почива на истинама. Дакле, наш одговор на горе постављено питање је да историја само делимично почива на истинама. Много више она почива на описима и објашњењу моћнијих, који поред свог учења имају и силу.

Да ли се треба борити за истину у историји?

Одговор је: и **да** и **не**, зависно од стране.

Многи народи су кроз историју међусобно ратовали. Увек се налазио неки разлог за ратовање што је за последицу имало међусобно убијање. Најпростија слика ратовања је када једни убијају да би остварили свој циљ; то су нападачи. Други убијају бранећи се. Први су убице са пред-умишљајем, а други су убице у само-одбрани. Са гледишта разума и права, први сносе кривицу, а други се ослобађају кривице. Ако рат добије нападач, тада се пише историја у којој се поражени криви за изазивање рата и у таквој историји је правда задовољена. Кроз историју се најчешће то и догађало и зато је историја оптерећена многим неистинама.

Српски народ, а такође и остали словенски народи, је кроз своју познату историју углавном био поробљен од стране других народа. Логично је да је у важећој светској историји представљан и описиван као кривац који је повремено сурово кажњаван. То сигурно није тачно и зато је ово писање борба за истину о српској историји, а тиме и историји словенских народа који су некада били један народ. Све историјске чињенице, од времена наводног доласка Словена на Балкан, доказују истину о вечитој борби српског народа за слободу и живот.

Међутим, та истина истовремено оптерећује друге народе кривицом нападача и убица и због тога је толико велики отпор према преиспитивању историје. Зато се многи људи и народи (државе) боре против истине, јер није лако живети са осећајем кривице својих предака и свог народа.

„Истину“ о догађајима из времена Александра Македонског су до наших дана много преписивали, дописивали, измишљали, те је врло тешко видети праву „слику“ тадашњих догађаја. Претпоставка да је реч-име Александар потпуно српска (словенска) је доста вероватна. Међутим, доказивања такве претпоставке је врло тешко. Управо та стварност да је врло тешко уверити „неверног Тому“ у овакву тврдњу подстиче писање овог текста.

Веровање Срба и сродних народа да Александар Македонски има словенске корене је за њих најбољи ЛЕК, најлепши САН и највећи ДАР. Учени и умни људи требају знати и разумети ову поруку, јер се једино тако може веровати.

Међутим, живот је низ догађаја који се одвијају по природним законима. Први и најважнији природни закон је закон инерције. Суштина тог закона казује да је потребна сила како би се нешто променило. Како спречити писање и штампање милиона књига које садрже велике неистине? Како променити мишљење и веровање људи који су годинама слушали и учили „једину истину“ или неистину?

Шта је то ЛЕК?

Шта је стварност данас?

Шта је човеку најважније у животу? Да ли је то љубав, посао, здравље, срећа, новац, рат, мржња, деца, родитељи, Бог....? Сваком човеку најважније је нешто само његово, нешто посебно, али се, зависно од околности, и то мења. Младом човеку је важно једно, старијем нешто друго, здравом је важније треће, болесном четврто итд. Стварност је разумно размишљање и уколико је веће знање и јачи разум, то ће и описана стварност бити истинитија.

Здравље је изузетно важно у животу сваког човека. Изреке: „здравље је највеће богатство“, или „дао бих сво имање за здравље“ су само неке од народних мудрости које то потврђују. Човек размишља данас као што је размишљао и пре сто година, или пре хиљаду година. Здравље је људима одувек било најважнија ствар на свету. Реч ЛЕК је основна, најважнија и најјача реч, која се користи у причама о здрављу. Реч ЛЕК је основна мера за здравље. Народ каже: „ Ко има ЛЕК , има и век (здрав живот)“.

Реч ЛЕК је појам који није лако описати. Лек може бити нека таблета, сируп, инјекција, чај, храна, вода, хирургија, савет, љубав, мржња и још много тога. Тако је било одувек. Зар нису на дворовима моћних и уважених, данас и увек, радили људи који су се бавили лечењем? Речи ЛЕК и ЛЕКар (онај који лечи) су речи које су се одувек користиле у српском језику и у језицима осталих словенских народа. А како и не би, када се више од деведесет процената речи у словенским језицима изговарају исто или врло слично.

Магија, у најширем смислу свог деловања, се односи на лечење (ЛЕКарство), а то је везано за здравље људи. Пророци су били утолико већи, уколико су показивали већу моћ за ЛЕКарство. Јеванђеља из Новог Завета казују да је Исус своје моћи најчешће показивао тако што је лечио људе од тешких болести. Врхунац његовог учења је уверење да су љубав према Богу и Вера у Бога најбољи ЛЕК за душу човекову; да је то пут ка спасењу и вечном животу. Зар народ не каже за неког „Он је у Божјим рукама“, „Само му Бог може помоћи“ и слично. Када више нема стварног ЛЕКа, човек се обраћа неким „бабским причама“ и „надри-ЛЕКарима“, да би на крају почео да верује како му само Бог може помоћи.

То је наша стварност, а тако је било одувек. Мудри и паметни људи најбоље доказе за своја уверења налазе у старим књигама које осветљавају дубоке тајне. Зар није истина да се најјачи људски умови и највећи део укупних људских ресурса данашњице користе да се људи лече и да имају ЛЕК за све своје болести. А тако је било одвајкада.

Шта је то САН?

Појмови јава и САН су два могућа стања у којима живи човек. На јави човек живи (осећа, мисли, креће се итд) свесно. Кад човек има САН, тада живи (осећа, мисли, креће се итд) несвесно. Човек има САН обично и углавном када спава, тако да се могу поистоветити САН и спавање. Јава и САН имају своју слику у „дан и ноћ“.

Сан, као спавање, је за човека, али и за друга жива бића, неопходан и траје скоро половину живота. То даје значај овој појави у тој мери да „САН“ вреди пола човековог живота. Али САН није само временски део живота. За човека данашњице, а такође и за људе пре хиљаде година, врло је важно да САН има услове и могућности да постоји, да САН буде „лак и миран“. Човек не може да спава на камену, у хладноћи, у страху, у болести и слично. То је она друга страна која на свој начин потврђује значај појма САН.

Међутим, посебно је занимљиво када се САН описује као несвесни живот. Тада човек може да осећа, мисли и ради као у животу. Али то није стварни живот, то је не стварност која ипак постоји. Ко од нас није доживео у сну љубав, мржњу, дивне слике, ружне слике, снагу и моћ, страх и немоћ, слободно летење и много тога што није могуће у стварности. У „САН“ долазе човеку познати и непознати људи, слушају се познате и непознате приче, догађају се могуће и немогуће ствари. Зато је САН важан човеку као духовном бићу, поготову човеку у старим (прошлим) временима када је био немоћан да зна и савлада природу, страх, болест, сиромаштво, непријатеља и слично.

САН омогућава да се доживи и сазна нешто изван и изнад стварности. Многи пророци и опсенари користе САН како би уверили друге људе да им неко долази у САН, а то су богови, анђели, свеци. Ови посетиоци снова говоре „изабранима“ шта да раде, уче их шта да пишу, додирују их и дају им божју моћ. Да би та не-стварност била што ближа стварности и човековој свести, ствара се слика о Светом Духу, који може постојати и ван човека, али и ван Бога. Тако се САН, преко приповедања и магије, може довести у везу са Светим Духом као Богом.

Шта је то ДАР?

Реч ДАР се, као и речи ЛЕК и САН, изговара и значи исто у српском језику и у језицима осталих словенских народа. То доказује да су се те речи исто изговарале и пре две хиљаде година када су, наводно, почеле сеобе народа. Чини се да је старост тих речи, као и већине садашњих речи, много већа и да су речи и језик

најбољи доказ о јединству (и не јединству) и старости данашњих словенских народа.

Појам ДАР означава, најпре, оно што је изузетно добро, лепо, велико, драго, а што се добија рођењем. Такође, човек може добити ДАР и током живота. У првом случају појам ДАР означава таленат, што је уобичајена реч за све остале европске језике. У другом случају значи исто што и поклон. Као и код претходних речи ЛЕК и САН, реч ДАР није име за неки предмет или радњу, то је појам који има врло широко и дубоко значење. Каже се да човек има ДАР ако је леп, здрав, разуман, уман и још пуно тога. Када човек у животу добије нешто лепо или више него други, то се може описати као ДАР. Осећај радости је увек присутан када се добије ДАР. Тај осећај радости је мера за срећу сваког човека и уколико има више радости у животу, то је човек срећнији. Срећнији живот значи и лепша судбина или већа божја милост. Зато се може закључити да је појам ДАР мера за срећу, судбину или за божју милост.

ДАР је, дакле, све оно што изазива осећај радости и среће код човека. Шта је највећи или најважнији ДАР? То је онај ДАР који даје највећу радост и срећу. За дете је то топлина загрљаја или нека играчка. За младог човека је то лепа и искрена љубав. За некога је највећи ДАР лепота, снага, уметност итд. Али, човек се учи док је жив. После разумног промишљања може се извести закључак да се човек у животу највише и најјаче радује када се роди његово дете. Уосталом, то је догађај без кога нема наставка живота. А тек када се роди син који је ДАРиван многим ДАРовима судбине, који скоро да личи на Бога, то је највећа срећа и најлепша судбина.

Три речи

У претходном описивању дато је тумачење речи ЛЕК, САН и ДАР. Могуће је и другачије описивати и објашњавати ове појмове. Учињен је напор да се изведе што логичнији закључак да је ЛЕК реч и мера за здравље, САН је реч и мера за „пола“ живота човека, а ДАР је реч и мера за срећу и судбину човека. За човеков живот су важне и друге ствари које се означавају речима. Одговор на питање шта је најважније у животу човека је субјективан и релативан. То значи да сваки човек има свој одговор, своју кључну реч. Такође, тај одговор зависи од времена и услова у којима живи. За човека нема важнијих ствари од здравља, „мирног“ живота и среће (судбине). И овде су узета три појма, јер је то врло важан број, много више за разум него за математику. Најочигледнији доказ је тријада: ја, ти, он. У свим језицима је тако. Број три је био довољан да људски разум одреди суштину човековог живота. Код нижих бића, на пример код животиња, тај довољан број је један или, можда понегде, два.

Речи ЛЕК, САН и ДАР су у основи многих словенских имена: Лека, Лекић, Лековић, Сана, Сања, Санко, Дара, Дарко итд. Свака од ове три речи састоји се од три гласа-слова и, математички гледано, чини складну и уређену структуру. Значај и „тежина“ сваке од тих речи су неспорни. У српском језику ове речи имају такву звучну структуру да се лако могу повезивати међусобно или са другим речима. Реч ЛЕКСАНДАР, такође, има пуно смисла. Врло је занимљиво следеће математичко гледиште: три тачке одређују један троугао а четврта тачка одређује још три троугла. Три тачке одређују раван, а четврта тачка одређује дубину (висину) равни. Три димензије одређују простор а заједно са четвртом димензијом (време) одређен је животни простор. Зато је та четврта реч посебно важна и заједно са ове три речи одређује „животни простор“ у једном делу историје људске цивилизације.

Шта је А?

Реч-слово-глас А је прво слово азбуке свих познатих језика на евро-азијским просторима који имају у основи правило да један глас означава један знак. Почев од винчанског писма, преко етрурског, грчког, латинског, па све до модерних писама, глас-слово А је увек на првом месту. У последњих неколико хиљаде година евро-азијске цивилизације направљено је неколико десетине писама-азбука код различитих народа и може се закључити следеће: број, редослед и облик слова су мање-више слични, зависно од језика, али слово А остаје увек на почетку. Нова азбука се најчешће правила на основу неких постојећих које су већ биле у употреби. Слово А се у словенским језицима чита као АЗ. Данашња реч АЗ-БУКА се исто изговарала и исто значила и пре хиљаду година и представља спој изговора прва два слова азбуке А и Б. Реч АЗ у старословенском језику, а такође у данашњем бугарском и македонском језику значи ЈА у српском, руском и осталим словенским језицима. Логично се закључује да прво слово А значи АЗ или ЈА и означава човека који каже ЈА САМ. Важно је напоменути да у руској и неким другим словенским азбукама постоји слово ЈА које се врло мало разликује, по облику, од слова А. За многе данашње словенске језике, а још више за старословенске, врло је важна особина јотовање самогласника, тако да се они увек изговарају заједно са гласом Ј (ЈА, ЈЕ, ЈО, ЈУ). Људи који се занимају науком о пореклу и настанку језика, сигурно то више знају и стручније могу објаснити прелазе ЈА-А-АЗ.

Где је ту митологија и религија?

Проналазак азбуке (писама) је велики и значајан догађај за народ и цивилизацију. Таквих изума је било ретко те је једно писмо-азбука важило стотинама или хиљадама година. Творац азбуке (писама) је онај човек који може да каже ЈА САМ, а то је прво слово А. Уосталом, зар прва божја заповест не почиње речима: Ја сам (АЗ) Бог (БУК). Научним анализама писама и ортографијом слова и изговора гласова могу се утврдити многе историјске чињенице.

Истина, мит, религија?

У претходном тексту је дато довољно објашњења и „доказа“ да име Александар значи ЈА-ЛЕК-САН-ДАР. Оним људима који не говоре неким од словенских језика, то је теже да разумеју. Ово тумачење је разумљиво и много јасније људима који говоре неким од словенских језика. Али, највећи проблем је како поверовати у то, када се у школи учи другачије.

Митологија своје поруке најчешће преноси усменим приповедањем. Када учење о једном миту достигне свој врхунац, тада се ствара религија или се записују приче и бајке. Александар није само реч и име. Мит о Александру је сигурно постојао, развијао се и завршио се и обликовао у религију о Светом Тројству: Бог као ЛЕК, Бог као САН (Свети Дух) и Бог као ДАР (син Божји).

Александар је било име више краљева пре Александра трећег (Македонски, Велики), а такође и касније, све до данашњих дана. Реч А-ЛЕК-САН-ДАР је дубоко и широко промишљање и разумевање човековог живота. Ово учење се историјским процесом промена, измена, надградње и прилагођавања пресликава у учење о Светом тројству које се данас зове Хришћанство.

Шта је најважније у причи о Александру?

Најважније је то да српске (словенске) речи А, ЛЕК, САН и ДАР доказују да су творци имена Александар говорили српским (словенским) речима. Логично се изводи закључак да су словенски народи врло значајно утицали на стварање историје старог света. То потврђује и чињеница да Словенски народи живе на огромним просторима.

Историја из Алексадровог времена

Александар Македонски је живео и био цар пре више од две хиљаде и триста година у области садашње Македоније (северна Грчка, јужна Бугарска и република Македонија) што обухвата шире подручју око града Солуна. Историјске чињенице о освајањима земаља од стране Александра Македонског су резултат многих писања, преписивања, дописивања, приповедања, измишљања и слично. Тешко је одвојити истину од лажи и легенду од мита. Александар је и као личност и као

освајач био занимљив за различите људе, као што су историчари, писци, приповедачи, чаробњаци, мађионичари, астролози, проповедници, пророци итд. На путу ка истини о старим временима служимо се знањем из доступних књига и разумом који поставља питање да ли је неки догађај могућ и са којом вероватноћом? На пример: На врх неке високе планине може се попети човек, али не сваки. Може тек један у хиљаду или у милион. На сличан начин се могу проценити приче и записи о Александру Македонском. Многе од тих прича нису могуће, једноставно нису стварне, али су потребне из неког другог разлога.

Једно питање даје одговоре на сва друга питања: Да ли је Александар Македонски пореклом од словенског народа који је тада живео на тим просторима? Званична историја каже да тада, на тим просторима, нису живели словенски народи. Значи да је одговор на наше питање одричан. Следеће питање је: Које је онда порекло Александра Великог? Астролози имају своју теорију о зачећу и рођењу Александра којом му одређују судбину будућег Цара и Бога. Међутим, то су само основе за митологију. Званична историја каже да није био Грк, али је наводно имао грчке учитеље, мада је Аристотел био Македонац. Отац му се звао Филип, а то је грчка реч и име, што би на српском језику значило Милан или Љубен.

Неспорна је чињеница да у време Александра Македонског грчка држава није постојала као класична држава народа. Постојали су грчки градови. Највећи грчки град у време Александра Великог је била Атина. Према попису из тог времена у Атини је живело четрдесет хиљада Атињана и сто двадесет хиљада не-Атињана (робова). Ту се крије кључ свих истина. Каква је била стварност пре две хиљаде година? Одговора нема јер су доказ остављали четрдесет хиљада Атињана. Оних сто двадесет хиљада не-Атињана („странаца“, робова) који су служили Атињане, историјски није постојало, иако имају своје потомке и данас. Зато је разумно да одговор на постављено питање потражимо оваквим размишљањем:

Догађања од пре две хиљаде година су врло слична догађањима од пре хиљаду година или од пре двеста година или ономе што се данас догађа. Човек је само део природе и догађаји се одвијају по природним законима који су врло постојани.

Како то да се не зна ко су били ти „странци“ којих је било сто двадесет хиљада, три пута више од Атињана?

Како то да се не зна историјска судбина ниједног античког народа са Балкана, а о Грцима се зна све?

Како су се сви узгред помињани антички народи изгубили и нестали, а Грци су остали ту где су били и пре две хиљаде година?

Како је могуће да у „сеоби народа“, у шестом веку нове ере, сви ти антички народи нестану, „претопе се“, изгубе своје име и своју историју, а остану само Грци?

Како је могуће да, после те наводне „сеобе народа“ у шестом веку нове ере, скоро цело балканско полуострво (више од 80%) буде насељено словенским народом?

Како је тај словенски народ, бројнији од свих осталих народа на Балкану, прихватио да живи као поробљен народ?

Ова питања указују на многе непобитне, а прећутане историјске чињенице које се морају ставити на пиједестал истине, изнад прихваћених историјских лажи. Те историјске лажи се стално, са много разлога и врло жилаво, одржавају у данашњем свету и животу.

Историјске слике и паралеле

Основно питање овог писања је: Ко је био Александар Велики Македонски?

Ако пођемо од претпоставке да се историја понавља, тј. да постоје историјске „паралеле“ и слично, одговор се може наћи у постављању сличног питања: Ко је био Мехмед Паша Соколовић? Историјски су ове две личности удаљене скоро две хиљаде година, а о овом другом великану знамо много више, с обзиром да је живео у скоријој прошлости (пре око четресто година).

Мехмед Паша Соколовић је био дуго година Везир и Велики Везир у турском царству на врхунцу моћи, у шеснаестом веку. Зна се да је направио величанствен мост на српској реци Дрини. Зна се да је обновио српску патријаршију, постављајући свог рођеног брата за патријарха српске православне цркве. Зна се да је са седамнаест година одведен у турску или царску службу. Зна се ко су му били родитељи, како се српски звао, које је његово село и манастир где је учио. Зна се да је на турском двору у Цариграду званично говорио и српским језиком. Био је најмоћнији човек у тадашњем свету и може се рећи да је био Моћан, Велики и Србин. Али се, такође, зна да не постоји ни један званичан документу у коме пише да је био Србин или српског порекла. Од тада је прошло тек четресто година и постоје на хиљаде сачуваних података. Цео живот је посветио томе да турско царство буде веће и јаче, али није заборавио своје српско порекло и свој народ. То што је учинио за вечито поробљен српски народ, означавало је наду за опстанак и могућност за спасење и слободу. Зато још постоје људи који припадају српском народу, али је више оних других, који причају српским речима, али се не зову Срби. Нажалост, данас има највише оних људи који више не говоре ни језиком својих предака (Срба или Словена), нити припадају српском или неком словенском народу.

Новија времена

Данас, на почетку двадесет првог века, српски народ није потпуно слободан и његова власт и политика зависе од многих „светских чиниоца“. Трагично (или комично) и срамно је слушати „народне“ властодржце како српским језиком, у име и испред народа, руже и туже свој српски народ.

Током двадесетог века српски народ је био тешко поробљен и погубљен у два светска рата у којима је изгубио скоро половину радног становништва. Поред тога, гинуо је и нестајао у осталим ратовима двадесетог века. У годинама мира наши људи су напуштали (или бежали) своју земљу и државу и данас живе у многим државама света. Број Срба који живе у расејању је скоро исти броју Срба који живе у Србији. Може се закључити да је у двадесетом веку пола Срба изгинуло, а половина преживелих не живи у Србији.

Ђеле-кула

Деветнаести век је пун ратова за ослобођење од Турака и цена ослобађања је, као и увек, врло скупа. Много је било страдања и смрти да би се могло причати и певати о херојствима. Ђеле-кула у Нишу је јединствен споменик у свету, где су Турци уградили око хиљаду српских устаничких глава да би застрашили српски народ. Сто година су трајале завршне борбе за ослобођење од Турака, Немаца, Италијана и, нажалост, ослобођење од оних других Срба који су били за Турке, Немце, Италијане и друге туђинце. Трагично је, али нажалост истинито, да су најжешћи и најљући непријатељи били они који су говорили истим, српским, језиком.

Историја поробљеног и сиромашног српског народа је толико трагична да човек пожели да ту историју нема. У томе се може наћи „оправдање“ за неке српске историчаре који су преузели измишљену и невероватну теорију о „сеоби народа“. Наводно, тада су Срби, или неки други словенски народ, дошли на Балкан, побили и уништили дотадашње становништво и, где чуда, пристали да буду поробљени од стране тадашњег латинског царства.

Истина је да су Срби највише ратовали против Срба у туђим војскама. Карађорђе је највише ослобађао Србију од Срба-потурица и то је вечита српска трагедија и стварност. Није случајно што је прича о потурицама главна тема нашег највећег спева, Његошевог „Горског вијенца“. Тако је било и у претходним вековима. О томе знамо још мање, али можемо да разумемо и верујемо.

Стара (античка) времена

Александар је био наследни краљ „Македонаца“, једног од више тадашњих словенских племена-народа на Балкану. У области данашње и тадашње Македоније, Грци (Хелени) су имали упоришта у приморским градовима. С обзиром да су држали тадашњу трговину, сва богатства и знања су била у њиховим рукама па су користили околно становништво као слуге, робове и војнике. Описи Александровог живота и његових ратова углавном долазе из грчких извора. Већина тих описа су без смисла и логике и тешко је поверовати у такву историју. Ко је тада ратовао, зашто и за чији рачун, то само Бог зна.

У школама се учи да су тада постојали робовласници и робови. Та теорија нема основу у логици будући да се и тада живело у свим могућим облицима, од живота најбеднијег сиромаша па све до краљевског или царског уживања. Постојали су владајући народи и народи који су служили власти или били поробљени, без икаквих права. Уосталом, тако је било увек кроз историју, а тако је и данас. Логично се може закључити да је најбољи однос између господара и слугу онде где постоји граница, а најбоља граница је језичка граница. Један трговац може да заради много више него човек који ради обичан посао у пољу, на земљи. Трговином су се могли бавити људи који су имали довољно знања, јак разум и искуство. Такође је, за ондашња времена, била неопходна оружана пратња, били су потребни чувари, носачи и слично.

Важна је чињеница да су тадашњи градови били углавном трговачки центри и да су Грци били присутни у већини градова тадашњег медитеранског простора. Међутим, они нису били доминантно и већинско становништво на ширим просторима. Неспорна је улога, значај и утицај Грка у тадашњем свету с обзиром да су се бавили трговином на великим просторима, да су имали „капитал“ у облику новца, робе, знања, писма, колонија у многим градовима и државама. Имали су они још много тајни којима су господарили. Зато није случајно да су Грци оставили видљив печат на догађаје у старој историји, и поред тога што нису имали никада државу (царство) у правом смислу, каква су тада постојала царства (египатско, персијско, вавилонско и друга). Имали су градове у којима су били бројчано мањина, али су били владајући и имућни слој. Знање, писменост и присуство на широким просторима, у градовима, омогућили су им више вековну „владавину“ уз мноштво различитих краљева и царева.

И Александар Велики Македонски је био један од таквих царева. Да ли је Александар користио Грке да лакше освоји тадашњи свет, или су Грци користили Александра да би учврстили своје послове и колоније у тадашњем свету, то је питање које има увек исти одговор. Александар и његови „Срби“ су изгинули, а Грци

(Латини, Турци, Немци, Американци) су наставили да раде свој посао и даље, чекајући нове краљеве, жељни господарења.

Срби, Серви и Серби

Већ је речено да је **кључ истине** очигледан кроз бројеве четрдесет хиљада Атињана и сто двадесет хиљада не-Атињана (робови, слуге, странци и слично). Овакви подаци се могу наћи у школским књигама за античку историју. Садашњи Грци, а тако је било одувек, пишу и изговарају речи Срби и Србија као Серви и Сервија. Латини и сви остали европски народи пишу и изговарају те речи као Серби и Сербиа.

Ако узмемо речник било ког од европских језика налазимо реч „серве“ са значењем „роб, слуга“ Те речи, као и многе друге, преузете су из латинског или грчког језика. И у речнику српског језика постоји реч сервис-услуга. Ту се затвара круг. У Атини је у време Александра живело четрдесет хиљада Атињана и сто двадесет хиљада „серва“ (срба).

Зашто Грци изговарају и називају Србе као Серви? Глас „е“ умеће се због лакшег изговора везаних сугласника „ср“, а глас и слово „б“ не постоји у грчком језику. У таквим случајевима се тај глас и слово замењује неким другим гласом и словом (најчешће словом „в“, „д“ итд). Типичан пример је Византија - Бизантија. Сада се поставља питање да ли су Срби добили име од Грка, тј., од грчке речи „серв“, или су Грци искористили име Срби за назив оних људи који су били робови или слуге. С обзиром да у српском језику постоје гласови „б“ и „в“, немогуће је да је та реч преузета из грчког језика, јер се поставља питање зашто се мења изговор. Најлогичније и највероватније је да је појам и реч „серв“ у свим европским језицима преузет из латинског језика, а Латини су ту реч преузели од Грка који за Србе кажу „серви“.

Срби и Грци су живели хиљадама година у заједничком окружењу, тако што су Грци у почетку оснивали мање колоније у местима која су била важна за трговину. Касније су се те колоније све више увећавале и груписале у градове (полисе). Овом опису иде у прилог чињеница да на скоро целом Балкану данас живе Словенски народи као што су и некад живели. Уз увећање имања, новца, знања и власти, Грци су имали све већи значај. С обзиром на доминацију писма, трговине и комуникације, они су остављали највише писаних трагова о тадашњим догађањима. Они су писали стару историју или преписивали и записивали постојећу, остављајући тиме свој печат.

Слуге и робови (серви) историјски нису „постојали“. Они су радили у пољопривреди, они су зидали зграде богатим трговцима и властодржцима, они су зидали тврђаве

градова и војних логора. У рату су били слуге и војници. „Овакви“ људи за историју нису битни, као што је и данас. Обичан свет треба само да ради, гледа телевизију и гласа за „добру“ власт.

Сваки слуга (роб) највише жели да не буде роб (слуга), да буде нешто више: можда војник, чувар, трговац, господар, краљ или цар. Људска жеља и машта немају границе. Ако је услов за виши сталеж то да се научи други језик, промени име, забораве родитељи, прими друга вера, није чудо што је велики број људи спреман на такве жртве. На тај начин „робови“ постају господа, господари, власници, власт и слично. Тако долази до „преображаја“ односно до претапања. Зар данас не желе скоро сви народи да се преобрате и претопе у Европљане или Американце? Овакве промене, у свим временима, изазивају још веће промене у свести већине људи. Стид о „ропском“ пореклу и страх да се точак историје не врати уназад, основни су покретачи мржње „нововераца“ (у турској власти – потурице) према својим старим рођацима.

Данас на Балкану постоје, и живе одвојено, седам словенских народа са својим државама и „краљевима“, а постоји још неколико мањинских словенских група које такође желе да буду посебан народ. Без обзира што се језички скоро уопште не разликују, већина словенских народа стално и упорно доказује своје особености и своју старост, бежећи од свог окружења и тражећи пријатеље и сараднике далеко у свету. Како смешно (ако није жалосно) изгледају неке нове речи које се измишљају да би се разликовале од српских. На срећу, језик је „велика и тврда зграда“ коју није лако рушити и зато представља највећу археолошку збирку сваког народа. Зато с поносом, после хиљаде година латинизације и хеленизације и петсто година турчења, изговарамо и разумемо реч и име Александар на потпуно исти начин као и његови творци пре више од две хиљаде година.

Име није само реч

Важне поруке су се увек преносиле тајним каналима или кодираним порукама. Оне увек носе неко знање или дају упозорење или указују на неки пут. Тешко је на летимичан поглед разумети да је име Александар типичан пример важне поруке или оставштине наших предака. Они су преко имена и назива неких појмова, места, или људи, остављали знања (или незнања) својим наследницима и поколењима. Није случајно што је највише царева и краљева са именом Александар било код Срба, Руса и Келта. Садашњи српски краљ је Александар, а такође и председник Пољске и Белорусије.

Приликом уверавања других људи у истинитост веровања о значењу имена Александар, могу се чути теорије о томе да су људи у старим временима били на ниском нивоу знања и да то није могуће тако тумачити. Већина људи живи обичним,

„дневним“ животом. Обичног човека интересује само садашњост и он не жели да сазна и разуме догађаје из далеких времена. Ако се прочитају старозаветне књиге или неки други записи од пре две хиљаде година, може се закључити да су ширина и дубина људског мишљења биле скоро исте као и данас. Савременом човеку је тешко разуме да је од градње египатских пирамида до Александра Македонског прошло онолико време колико од Александра Великог до данас.

Људи своје знање и разумевање најчешће исказују речима свог језика, а снага и лепота једног мишљења се најбоље виде складом и „тежином“ речи које се користе при опису. Творци имена Александар су, са три речи плус једна реч-слово, исказали једно мишљење (знање плус разум) о животу које важи и данас као што је важило некад. Пре више од две хиљаде година на подручју средишњег Балкана, са главним градом у данашњем Нишу, постојала је држава Дарданија која је своје име добила по свом оснивачу и првом краљу Дардану. Реч Дардан се састоји од две речи ДАР-ДАН и те речи су потпуно јасне и разумљиве у свим словенским језицима и имају исто значење. Спој речи ДАР и ДАН има особен смисао, тако да је јасно шта је творац овог имена хтео да каже и поручи. Прва порука је да то име значи и описује нешто лепо (ДАР овог ДАНа је рођење сина), а друга порука је језичка припадност рођеног будућег краља. Та језичка припадност је без сумње српска (словенска). То је још један доказ да име није само реч.

Грци, Латини и Остали

Присуство Хелена-Грка на Балканском полуострву историјски одговара времену од хиљаду година пре нове ере. На данашњим евро-азијским просторима има највише писаних трагова на грчком језику и, из каснијег периода, на латинском језику. Основно питање је да ли су некада на Балкану живели само Грци и Латини. Одговор је негативан. Сами грчки и латински историчари пишу о многим другим народима, наводећи њихова имена, величину, значај, територију и друге податке. Грци су и пре две хиљаде година живели на истом месту где и данас живе. Били су организовани у градове и нису знали ко живи иза брда или планине. Грчки историчари су описивали тадашње народе на Балкану, тако да су остала забележена имена народа и држава. Међутим, логично се поставља следеће питање и закључак: Како је могуће да су Грци–Хелени опстали на истом месту где су били и пре две хиљаде година, а на деведесет процената остале површине Балкана нема ниједног народа који носи име из грчких записа? Где су се „изгубили“ сви ти народи са десет пута већег простора?

Сви ти народи нестали су уз помоћ лажи. Та лаж (неистина) је створена скоро, пре пар стотина година и она је само наставак претходних лажи. Те лажи се састоје у следећем: Данашњи словенски народи (Срби, пошто њих има највише) су дошли на Балкан у шестом-седмом веку, поробили или поубијали тадашње „мирно“ и

латинизовано становништво и наметнули су свој језик који је скоро исти као и руски и као неки други од словенских језика. Зашто је створена ова велика лаж (неистина)? Зато што је лаж понекад најјаче оружје, па се ратови воде више „речима“ него оружјем. Речи су истине—неистине, преговори, уговори, договори и слично. Најбољи начин да се човек, људи или народ покрену у рат и убијање је вешто направљена лаж (неистина). Зар Хитлер није све злочине чинио правдајући се лажима? Зар није НАТО војска почињала бомбардовање Срба лажним образложењем да су Срби побили недужне Муслимане или Албанце? Постоји безброј примера из ближе и даље прошлости који потврђују тезу да рат најчешће почиње лажима.

Грци и Срби

Вратимо се Србима и Грцима. Грци су били врло значајан народ у времену старе ере и на почетку нове ере, а касније у мањој мери. Срби су били, а нажалост и остали, оно исто што и пре две хиљаде година, Серви, како су их Грци одвајкада називали. Грци себе називају Хелени, а Срби и већина европљана користи назив Грци. Сасвим је нормално да су грчки историчари називали суседне народе својим именима за те народе која се нису поклапала са сопственим именима тих народа. Типичан пример су Немци. Они себе називају Дојчери, сви Словени их зову Немци, а Французи их називају Алемани. Има много сличних примера. Чињеница је да Срби (и словенски народи) и Грци живе „блиско“ (заједно и као суседи) хиљадама година, а нису забележени значајни догађаји или ратови који би оптерећивали ова два народа тешким траумама прошлости. Александар је „врло брзо“ покорио грчке градове. Грци су га одмах „присвојили“ и припремили за рат против Персије и даља освајања. Међутим, постоје многи записи који доказују да су за његову прерану смрт вероватно криви Грци. Кад неко са двадесет година крене у рат и освајање света, тај је сигурно заведен или луд. Александар је, без сумње, био заведен и окружен многим лажима и „опојним“ средствима што му је годило и ласкало. Александар и његова војска су изгинули, а Грци су ојачали и утврдили своје позиције за наредних двеста година.

Грци и Срби су имали заједничку хиљаду-годишњу историју пре нове ере, много пре појаве Римљана (Латина) и Римског (Латинског) царства. Ту историју старог света су записивали Грци. Касније, у време Римског царства, Грци и Срби су били поданици. Заједно су се борили све док се нису ослободили Римске власти и створили Византију. Нажалост, опет су улоге остале исте као и пре: Грци су били господари и цареви, а Срби су остали да буду серви, народ који је „хранио“ велику царевину. Било је у Византији, током хиљаду година трајања, и српских царева, али су они називани латинским и грчким именима и тако су скривани од свог народа.

Шта је тајна у односима Срба и Грка и има ли ту кључева за истину. Један део те тајне је да су многи Срби завршили слично као потурице и јаничари у Турском царству. Они су се „погрчили“, тј. временом су постали Грци. Примили су прво обичаје, звања, имена, веру, језик и тако су постали полу-Грци или Грци. За разумевање ове истине ваља указати на велику разлику између старо-грчког и новогрчког језика. Овакво истраживање би дало значајне резултате, али су истраживања увек ишла ка томе да се тражи утицај грчког језика на српски, а никада обрнуто.

Ако се зна да су винчанско писмо и етрурско писмо много старија од грчког писма, реално је претпоставити да су Грци узели писмо од другог народа. Фонетска писма (један глас – један знак) су сва новија писма на европском простору, па и грчко писмо. Постојећа писма (азбуке) словенских народа (садашња и прошла) су најближа том захтеву и скоро да потпуно и једнозначно задовољавају правило један глас – један знак. То доказује старост и дугу временску усклађеност између језика и писма. Међутим, када се једно писмо прилагођава другом језику, тада се јављају „немогуће“ ситуације. Зато се праве посебна правила читања и изговора, тако да је немогућа једнозначност између писма и језика. Типичан пример је данашњи енглески језик који користи латинско писмо. Велики број слова се уопште не изговара као у латинском, а има и других нелогичности. Слично се може закључити и за грчко писмо, што указује да је преузето из другог језика, као што су Енглези преузели латинско писмо. Латинско писмо је настало из етрурског писма. Да се претпоставити да су Грци узели писмо и многе речи из језика словенских народа који су живели на Балкану, па су га прилагодили свом језику и изговору, колико је то било могуће.

Једна могућа прича старе историје

Тешко је да данас осмислимо могућу истину о догађањима од пре две хиљаде година. А како је било ученим и мудрим људима тог времена да осмисле могуће истине из времена две хиљаде година пре њих. Нажалост, временска машина „временплов“ не постоји, тако да нам остаје на располагању наше знање, разум и вера. У следећем тексту описана је једна могућа истина старе историје. Као помоћ користи се пресликавање данашњих „слика“ (стварности) у „слике“ старих времена.

Велика и моћна царства много „коштају“ и траже велике „жртве“. Данашња Америка троши годишње пет стотине милијарде долара у војне сврхе. Ако узмемо у обзир амерички стандард од педесет хиљада долара годишње просечне плате, долази се до броја од десет милиона људи који раде само за војне потребе Америке. Овоме треба додати и следећи питање: Колико људи треба да ради да би део њихове зараде (порез) напунио ту огромну касу од петсто милијарде долара. Одговор је: много робова. Данас су то модерни робови, гаст-арбајтери, радници и доктори на црно, радници и доктори у транзицији и други слични називи.

Египатско царство у долини Нила било је највеће и најмоћније у времену старе ере. Највећу цену те моћи плаћали су робови који су то постајали милом или силом. Нормално је да су постојала и мања царства, а такође и читав спектар имућних и важних људи који су били господари туђих људских живота. Али, није било лако налазити робове и слуге. То је захтевало много ратничких похода у далеке земље, јер господар и роб нису били из истог рода или народа. Да би се обезбедили што сигурнији извори робе и робова, оснивају се мале трговачке колоније у удаљеним и туђим земљама (данас су то представништва, агенције, организације и слично). На тај начин се „господарење“ и „царевање“ све више преноси у Европу, а Египатско (такође и Вавилонско, Персијско и друга) царство све више одумире. Врло логично и једноставно се може извести следећи закључак: Зашто да ми стално доводимо нове робове (данас раднике и докторе), када можемо да одемо у њихову земљу, направимо себи Град-тврђаву (војну базу, фабрику), а они и њихова деца да раде за нас. Ми само треба да знамо и умемо да будемо господари.

Овај закључак звучи можда наивно, али оваква стварност постоји и живи више од две хиљаде година. Њу су најбоље разумели и преносили кроз историју Јевреји, Грци и Латини..., а у новије време су је научили још неки народи. Словенски народи, нажалост (или на срећу), немају тај „ген“. Тајне господарења и царевања се, свесно или несвесно, уче, љубоморно чувају и преносе преко одабраних.

Египатска, Вавилонска и Персијска царства су трајала непрестано око две хиљаде година. То је изузетно дуг временски период и за то време се сакупило огромно знање и искуство господарења (владања) и царевања (држати у покорству и туђе народе). Изабрани мудраци су ова знања и искуства преносили новим поколењима. У „теорији“ господарења и царевања је основно учење о жртвовању за свог Бога (онај који влада на небу), свог Цара (онај који влада на земљи) и свог Господара (онај који влада људима). Ако се поданик више жртвује за свог Бога (Цара, Господара), то ће му Бог (Цар, Господар) више „платити“ здрављем, миром, срећом и слично. То је поглед на живот где постоји вертикала на којој се зна место за сваког, од највишег Бога или Цара, па све до најнижег, до сиромаша и јадника.

Међутим, могућа су и другачија размишљања о садашњој стварности или о стварности старих времена. Потпуно супротан поглед на живот значио би да људи живе по „хоризонтали“. То значи да људи живе у складу са природом и од плодова природе и свог рада. Заједнички живот значи помагање другима или живљење са другима, тј. живљење у задружним заједницама. Али у таквим „заједницама“ нису могуће „пирамиде“ и слични докази о моћи царева и господара. Словенски народи су типични представници таквог погледа на живот и зато кроз стару историју никада нису имали Царства. (Краљ за поданике има свој народ, а Цар има свој и друге народе). Њихова многољудност и живљење на огромним просторима су доказ њихове старости, али и немогућност за царство, јер је свуда у окружењу био исти народ. Заједница задругарства словенских народа је имала смисла и снагу онда када се требало одбранити од непријатеља. Тај „словенски дух“ о заједници и задругарству (за-друга) је потпуно супротан мишљењу о жртвовању за свог господара. Није случајно „вирус комунизма“ најлакше заразио словенске народе.

Александар Македонски није освајао и поробљавао народе као други Цареви тог времена. Он је пркосио тадашњим Царевима и давао слободу свим људима. Зато је Он више мит него стварни освајач. Немогуће је за десетак година прећи толики пут у ратничком и освајачком походу по туђим земљама и далеким царевинама. Он и његови освајачки походи су били нешто ново и моћно за та времена. А историју тог доба су писали Грци који су били потпуно други народ у односу на Александра и његову војску. У тим походима су нестала сва три велика царства: Египатско, Вавилонско и Персијско. Није логично и није могуће да један млади краљ са Балкана, са невеликом војском од својих сународника, крене у ратни поход, „прегази“ и сруши три Царства, дође до Индије и назад до Вавилона. И све то за десет година без предаха и престанка, без „камиона, железнице и авиона“. Чињеница је да је Александар постојао, да су многи описани догађаји били стварност, али је основно питање разума: Како је то било могуће?

Погледајмо како је 1918 године „пало“ и нестало Аустријско Царство које је трајало хиљаду година пре тога. За неколико месеци нестало је „моћно“ и велико Царство у коме је живело више од педесет милиона људи, од којих је највећи део припадао словенским народима. Поробљени словенски народи (Пољаци, Чеси, Словаци, Словенци, Хрвати, Срби) нису хтели више да трпе и да се боре за своје Господаре Аустријанце (Немце) и Аустријског Цара. Зато је било могуће да Српска војска за три месеца пређе пут од Солуна до Љубљане (око хиљаду километара) и победи Аустрију, сруши Аустријско Царство и ослободи Србе и остале Словенске народе. Чињеница је да је већина војника у Аустријској војсци била из Словенских народа. Врло слично је било 1912 године, када је пало Турско царство.

Александар Македонски и његов поход су били могући једино под условом да се догодило нешто слично. Велика тадашња Царства опстајала су хиљаде година по описаном моделу жртвовања за Господара. Постојали су народи Господара и слободњака с једне, и поробљени и поданички народи с друге стране. Хиљаде година робовања и подаништва се више није могло трпети и зато је долазило време природног краја за постојећа Царства. Александар је сигурно био из народа који је био исти или близак и сродан поробљеним народима у том делу света. Вероватно да и језичка разлика није била велика. Тако је Александар био варница слободе, нова светлост и снага која је дала слободу поробљеним народима. То је био и крај за већ преживела и омрзнута царства. Зато је мит о Александру био врло раширен и јак, а тај мит су стварали народи који су били врло „блиски и слични“ словенском народу на Балкану и шире. Словенски народи на простору Мале азије, па све до Индије, данас не постоје, али има много доказа да су раније ту живели. Зашто их нема више на тим просторима? Објашњење може бити врло једноставно и логично у следећем одговору: Зато што нису хтели да буду и даље робови. Зато су побијени, протерани или „претопљени“ (преведени) у друге народе, да се случајно не би поново појавио Александар Ослободиоц из истог народа, језика и митологије. Овај процес је трајао дуго и зависио је од народа и земље. Коначно, са појавом Турских народа и ислама, овај процес потпуног нестајања словенских народа на тим азијским просторима се завршава.

Нажалост, Игра или Рат траје и трајаће и даље. Сличност између догађања у којима су главни јунаци Александар Македонски (Карановић) и Александар Карађорђевић (ослободиоц и ујединитељ) је толико велика да може послужити као пример како се историја понавља.

После Александра Македонског нема више великих царства, па долази до великих промена. Нова царства су могућа са новом логиком и новим људима. Логика је у томе да се стално освајају нове земље, утврђују градови и војни логори и праве нова царства и колоније. Тако је настало Латинско царство које траје, са модификацијама, до данашњих дана.

Тај велики догађај, ослобађање од ропства и нестанак омрзнутих царства, могао је имати за милионе поробљених више исхода. Једна могућност би била да се промене улоге, да робови постану господари, али се то није догодило. Могу се претпоставити и другачија дешавања, али у стварности су догађања ишла својим токовима. Један од могућих путева којим су ишла дешавања био је тај да се „опрости“. Робови су опростили својим господарима за хиљаде година робовања и то није био само разум појединца; то је било учење за све људе. Једино је то решење давало наду и излаз. Сва друга решења би водила у нове ратове и страдања без краја.

То **учење и веровање** да је опраштање грехова својим непријатељима једина могућност за наставак живота, почиње да траје после Александровог похода, а завршава се учењем о Светом Тројству у хришћанству. Њега су прихватили једнако и мудраци робова и мудраци господара и оно је отварао нове погледе на живот. У почетку је то учење било неопходно и потребно; касније је то било духовно учење и митологија. На крају је обликовано неколико веровања која су за основу имала љубав према сваком човеку и опраштање грехова свакоме који верује.

Међутим, догодило се да су се исти (стари) Господари, преко Рима и Римског Царства, поново вратили на исте просторе и потомцима робова није било спаса. Око триста година после Александра Македонског трајала су и развијала се учења и веровања о опраштању грехова, а тада је, симболично или стварно, највећи **Учитељ Праведности** завршио на крсту због таквог учења. У пронађеним документима из тог времена се баш тако описује и назива: Учитељ Праведности. Праведност јесте вера поробљених, јадних, сиромашних и слично. Стари (нови) Господари су добро знали, преко учења својих мудраца господарења, ко су ти Учитељи Праведности. Робови морају бити робови, а њихови Учитељи праведности и борци за слободу су завршавали свој живот на крсту, у највећим мукама. За ондашње људе, који су пар стотина година живели са надом у могући живот, ново латинско царство је доживљавано као пропаст света. Постојање ропства се наставило и трајало је стотинама година са пуно страдања.

На крају, може се закључити да је процес нестајања ропства започео ратним походом Александра Македонског. Тај ратни поход је био могућ и успешан зато што је у земљама, где је пролазио Александар, живео словенски народ који је био

углавном у ропском положају. Господари су били из неких других народа. Бројни поданици, охрабрени својим Царем–Богом Александром, натерали су Господаре на предају. Тако су нестала стара царства и почиње време промена и ослобађања. Супротно ропству, страдању и ратовима настаје живот са неким новим вредностима, а учење о праштању је темељ тих нових погледа. Историјски записи о ратним походима Александра су најбољи доказ оваквог гледишта. Зар није скоро у свим земљама дочекиван као Цар и Бог који даје слободу људима? Зар није лако добијао све битке што је доказ да су ратници и на супротној страни били из сличног народа. И на крају, зар није праштао својим противницима, понекад и више него што се очекивало.

Распад и нестанак старих царства отвара простор за настајање нових. Та нова царства настају са новим идејама и новим погледом на живот и свет. У Египту је успостављена династија из окружења Александра Македонског, са престоницом у граду Александрија. Позната је чињеница да је та династија неговала ученост и да је Александријска библиотека била највећа у тадашњем свету. То ново Египатско (Александрово) царство је, на најбољи начин, носило поруке из времена Александра Македонског.

У исто време, све више јача Латинско Царство у Риму које је настало после освајачких похода из ранијег Египатског Царства. Ново Царство је постајало све моћније и његова основна особеност су била стална освајања, а основно оружје је био мач. Догађај „судара“ та два Царства, Египатског, које је настало из окружења Александра Македонског и Римског, које је настало из освајачких похода ранијих Египатских царева, био је интересантан и симболичан. Лако су победили Римски освајачи, а главни догађај тог „освајања“ је био спаљивање и потпуно уништење александријске библиотеке. Ово спаљивање знања је убило наду и могућност у нови свет који се појавио после Александрових похода и укидање ропства. То је почетак мрачног доба људске историје и цивилизације које је трајало више од хиљаду година.

Крст и Крстани

Нови Господари света имали су нове идеје владања и освајања света. Показало се да је дрвени крст, на коме су живот завршавали најбољи, најумнији и најхрабрији људи, најјаче оружје новог царства. Тако је почело да живи ново светско царство, али су убијени нада, љубав и слобода. Историја је изгубила више од хиљаду година живота. Наступило је мрачно доба европске цивилизације, настао је „мрак“ у коме се није могло видети ко је убијен и ко су убице. Они најсветлији примери који су се својом светлошћу (животом) борили против тог „мрака“ завршавали су најчешће на крсту и тако постајали Крстани. Поробљени и понижени су све више веровали својим Крстанима и на крају су добили само духовну победу. Та победа се састојала

у томе да могу слободно да славе крст, симбол највећег страдања људи. Круг ироније и мрачног доба се завршава крсташким ратовима. Наследници римског царства које је створило крст-симбол као оружје страховладе, одлазе у рат да се боре за част крста, а против неверника у крст. У стварности, они су убијали све оне који се нису покоравали римској власти. Тако је, почетком тринаестог века, до темеља уништен Цариград, највећи центар веровања у часни крст.

Александар Македонски је завршио свој живот као највећи ратник, цар, слављен и поштован као Бог. Многи из његовог окружења, из његовог народа и из других народа, следили су његове слободарске идеје, идеје слободе, правде и правичности. Међутим, жудња за влашћу и господарењем је врло јака и „заразна“ и, како обично бива, стари (нови) господари новог царства су победили. Тако су потомци „робова“ постали поданици и робови новог, Латинског царства. Они који су хтели да буду ЛЕК-САН-ДАР за свој народ, завршавали су свој живот на крсту и тако постајали Крстани (Крестјани – на руском језику). Народ је све више приповедао и градио мит о Крстанима и почео је да их слави, на различите начине. Они људи који су знали ко су Крстани, знали су праву истину и они су православци. Живот без слободе, вечита поробљеност и подаништво је била стварност за словенске народе у Латинском царству. То ново време (почетак нове ере) је, за тадашње мудраце, „крај и пропаст света“. Народни мудраци и духовници у словенском народу су, несвесно, стварали основу за нову веру. Тај „темељ“ нове вере је слављење најправеднијих страдалника за свој народ који су завршавали свој живот на крсту. Славити своје Крстане значило је не заборавити своје претке, не заборавити своје жртве, не заборавити свој народ, не заборавити свој језик, своје обичаје, своју историју и слично. Истовремено, славити своје Крстане, значило је веровати у слободу и Бога. То је, за нове Крстане, снага која надахњује борбу за слободу. Славити на тај начин значи и веровати, а слављење својих Крстана постаје ново и јако веровање, веровање да страдање није узалудно. Они који славе постају нови „верници“ који себе све чешће називају „слави“, јер они славе своје Крстане, своје Свеце, своје претке, своје Богове. Тако је настао назив „слави“ за сав народ (славјани, славени). Држава у којој живи народ „Слави“ назива се „Слави-ја“ (као Срби – ја). Ако је та држава на југу, тада се назива Југо-славија. Ово је доказ историјског стварања, не само назива државе Југо-славије, већ државе ослобођеног народа који ће СЛАВИти слободно своје Крстане. Александар Карановић Македонски и Александар Карађорђевић су били не само имењаци, они су били потпуно на истим идејама ослобођења и уједињења. И један и други су највише допринели рушењу и нестанку тадашњих великих царства (египатско и персијско, турско и аустроугарско). Реч и вера „слав“ је уграђена у највећи број имена код свих славенских народа као на пример: Бори-слав, Воји-слав, Бого-слав, Миро-слав, Влади-слав, Прво-слав, Више-слав и још стотинак сличних имена која могу бити и женска.

Крстани (кршћани, ст=шт, та=тја=ћа) су људи који страдају увезани и приковани за крст и та страдања су везана за Римско царство. То се догађало после Александрових освајања. Стотинама година пре и после нове ере трајало је освајање и поробљавање европских простора и азијских простора на Блиском

истоку. У том мрачном добу људске историје све је мрачно и нејасно, а најмрачнија је писана историја о тим временима. Врло је логично да се, приликом писања историје, победници ослобађају кривице. Ако нема страдалника, тада нема ни кривице. Уствари, спомињу се различити народи, али данас не постоје њихови потомци. Зашто историчари старог света нигде не спомињу словенске народе који су били најбројнији и најраспрострањенији народ тадашњег, као и садашњег света? Тако је остала скривена највећа истина старе историје да су словенски народи више од хиљаду година били освајани, робљени и убијани од стране латинских и других освајача. Латинско царство је било највеће и најтрајније царство у историји. Знају се ко су били цареви, војсковође, господари, историчари и небројено је много трагова и записа о њима. Али, ко су били они други који су називани варвари, авари, пагани...? Да се случајно словенски народи не би тражили у тим безименим и лажним називима старих поробљених народа, измишљене су сеобе народа. Данас се у свим званичним историјама учи да словенски народи нису „постојали“ пре седмог века нове ере, а то је тачно хиљаду година после Александра Македонског. Тако се најлакше прикрива злочин, жртва није постојала.

Ко су били, за то време од хиљаду година латинског царства, Крстани, светли и свети страдалници из поробљених народа? То су углавном били људи из словенских народа. И то је права, космичка истина. Жртва увек победи свог убицу. Светли и свети страдалници, иако су завршавали свој живот на крсту (Крстани), надживели су своје убице. Велики део данашњег хришћанског света који је настао на историјским остацима латинског царства, слави свете мученике и Крстане из поробљених народа. Једни су победили у животу (на земљи), а други у слави (на небу). Међутим, то све није лако разумети, јер лаж живи већ дуго и ушла је у сваку кућу, у сваки људски мозак. Ко су Крстани и да ли данас постоје? Ко су први „христјани“, а ко су други, трећи итд? Ко су свеци христјански? Где је настало и где је признато хришћанство?

Ко су Крстани?

Као што је већ речено, реч крст-ан (крст-јан, кршћан) означава неког ко је на крсту. Ко не зна или није много пута у животу видео тај знак у било ком хришћанском дому, Исус Христ на крсту. Многи су сигурно запамтили слике из филма Спартак и сличних филмова где хиљаде људи (побуњени робови) завршавају свој живот на крсту. Спартак и још неколико хиљада његових сабораца били су робови. Они су подигли устанак, на територији данашње Италије, око 70 година пре нове ере и после пораза, они који нису убијени, завршили су свој живот на дрвеном крсту. Чињеница је да су робови-устаници били са простора садашњег Балкана. Римљани су стотинама година освајали земље данашње Италије и на крају су, освојивши целу територију данашње Италије, уништили стару „етрурску“ цивилизацију. Данас постоје на хиљаде писаних и археолошких доказа о постојању народа и

цивилизације на тлу садашње Италије од пре две хиљаде година. Где су тај народ и та цивилизација? Писмо које су користили је слично латинском и сигурно је било извор за латинска слова. Језик којим је говорио тај „изгубљени“ и нестали народ није латински, а није ни било који други познати европски језик. Већ двеста година уназад научници решавају ту тајну. А решење је врло једноставно. „Етрурски“ народ је један од старих словенских народа и српски научници су, полазећи од те претпоставке, успели да прочитају и протумаче све те записе. Међутим, сви ти резултати и успеси се остављају по страни и прећуткују. Етрурци су себе звали Расени и Славени. Где су они нестали? Један број је завршио као Крст-јани, а већина њихових потомака су данашњи Италијани (први Романски народ). И тако се праве нови (стари) народи.

Међутим, Балканско полуострво је много веће од Апенинског полуострва, и ту је освајање и поробљавање ишло много теже. На целој територији је и тада живео, као и данас, исти словенски народ који је био организован преко племенских савеза или, према земаљским условима, у оквиру одређених области. Словенски народ на Балкану је био само део истог народа који је живео на огромним просторима тадашње Европе и Азије. Ти Словенски народи су живели у таквом „систему“ где није било „пирамида“ и осталих доказа моћи и снаге који су неминовно тражили жртве у облику робова. Сасвим је логично да је језик споразумевања зависио од земаљске удаљености, али је најважније да није било језичких прекида и граница. Зато је Римско царство посебно утврђивало границу на Дунаву и то са обе стране ове највеће реке у Европи. То је била граница између поробљеног и не поробљеног дела Словенског народа. Данашња држава Румунија је остатак некадашњег Римског царства на тим просторима. Остало је име Рим (Рома-Романија), многе латинске и латинизоване речи у румунском језику и још многе тајне. Чињеница је да се у Румунској православној цркви литургијска служба вршила, као у Србији и Бугарској, на старо-словенском језику све до средине деветнаестог века. Не улазећи у историјске анализе и процене националних односа, познато је да многа румунска презимена личе или су потпуно словенска, што довољно говори о пореклу, прецима и потомцима. Типична словенска презимена се изводе из присвојних придева, са карактеристичним наставцима.

Румунија је типичан пример остатка и трагова Римског царства на Балкану, што је резултат хиљаду-годишње границе на којој се чувало царство и раздвајао словенски народ. Данашњи румунски језик је веома удаљен од словенских језика у окружењу, али то не умањује уверење да су Румуни словенског порекла. Међутим, светски поредак латинског царства је одрадио и данас одрађује „послове“ одрођивања од матичног народа и стварање нових народа. Срби и Румуни, кроз историју, нису никада били у ратном сукобу. На великом простору су живели заједно Срби и они други Срби који су били „влас(т)“, али су говорили и латински језик. Зато Срби називају Румуне „Влас-и“. Нажалост, створене су границе: земаљске, језичке, културне, верске, историјске, моралне и слично. Пресечен је огроман словенски простор, одређен Дунавом и обалом Црног мора. Римско царство, на срећу, није било толико моћно да се упути у освајање огромних простора данашње Русије и њених Крајина.

Сеоба Крстана

Шта је било са крстанима? Крстани су постојали тамо где је словенски народ био поробљен. То је трајало преко хиљаду година. Крст је био казна и знак страховладе, али и освета новог (старог) царства за појаву Александра Македонског. Словенски народи су највише плаћали ту цену освете и страховладе. Многи су, да би избегли крст, бежали и прелазили римску границу на Дунаву и селили се у сигурне пределе огромног словенског мора народа. То се догађало много пута кроз историју. Они који су се селили због крста и носили „славу“ о својим Крстанима, живе данас у Русији и зову себе баш тако „крст-ани“ односно „крест-јани“ на руском. У преводу на српски језик реч „крестјан“ значи „сељак“, онај који живи на селу. Ова чињеница је једна од оних „варница“ које упале неки процес. У овом случају, то је писање ове књиге.

На руском језику, српска реч „село“, се пише и изговара исто „село“, што је доказ да се тако изговарало и пре две хиљаде година. Логика прављења речи, граматика и остале језичке законитости су врло сличне у руском и српском језику. Логично је да се онај ко живи на селу назива сел-јан или сељак. Да би се то објаснило и потпуно разумело, мора се ући врло „дубоко“ у суштину настанка речи и језика.

Речи селити, селити се, село, селјани, сеобе... су сличне и јасне у свим словенским језицима. У руском језику се све ове речи пишу и изговарају исто као у српском. Али, зашто је реч „село“ везана за реч „селити“. Реч „село“ означава стално место где заједно живе људи у кућама које су чврсто везане за земљу. Логично би било да се таква места зову „стан-ишта“, будући да ова реч постоји у српском језику и има баш то значење. Међутим, користи се реч „село“, као и у другим словенском језицима, што је доказ да је то врло стара реч и да има неко дубље значење. Може се претпоставити да та реч није само назив за један појам, већ садржи и неко „знање“. Одговор се може наћи у томе да реч „село“ носи у себи знање да се „станиште“ (село) треба селити увек када дођу тешка времена. Ова претпоставка има разумно објашњење и људи су до оваквог знања дошли кроз хиљаде година живота. Једноставно, простор на коме се дуже живи временом се загади или испости и људи треба да се селе на неко друго место. То је типичан пример искуственог људског знања. Људи треба да се селе и када наиђу друге неприлике, као на пример: болест, временске неприлике, ратови.

Други разлог да се дубље размишља о овој речи је реч „сеобе“ као назив романа од Милоша Црњанског. Многи учени и умни Срби су написали да нема лепше и јаче књиге која је написана на српском језику. Није случајно Милош Црњански своју најзначајнију књигу посветио сеоби Српског народа, у једном делу српске историје. Сеобе су судбина српског народа. Да је то била једина сеоба српског народа, она сигурно не би заокупила пажњу тако великог писца. Данашње сеобе, сеобе у двадесетом веку и све оне пређашње сеобе могу бити посебне теме и романи.

Њихова трагика је судбинска и велика. Ипак, прве сеобе су најважније и носе највећу поруку. Та **порука** првих сеоба, које су трајале стотинама година, увек са простора Балкана према Руским просторима, била је бежање и страх од „крста“ и **успомена на Крстане**. После завршене сеобе почиње да живи мит о Крстанима и на крају они сами постају Крстани (крестјани на руском). То је једино логично објашњење како речи **селјан** и **крстјан** могу да имају исто значење на различитим земаљским и временским тачкама.

Крстани и Христјани

На Балкану и даље у селима живе „сељани“ (селјани). Шта је било са Крстанима и онима који су славили Крстане. Код Срба и Хрвата су уобичајене речи: кршћен, кршћанство, кршћани (стј=шћ) и сличне речи. Код Срба постоје и лична имена Крстан, Крстомир, Крстана, Крстић... Очигледна је сличност изговора Крстани, кршћани и хришћани. Очигледно је да су речи: христ, хришћани изашле из српских речи: крст, кршћани, као што су из руских речи крест и крестјани изашле речи христ и христјани. Из овога се може закључити да су Крстани на Балкану и шире постали хришћани. Они који то знају и славе на прави начин су православци.

Овакву претпоставку и закључак поткрепљује чињеница да је прво на Балкану признато право на слободно исповедања нове вере. То је вера у Божјег сина који је завршио свој живот на крсту, тј. био је Крстан. Латински цар Константин који је рођен на Балкану, у Нишу, био је први цар који је дозволио да поробљени могу слободно (да не буду убијени) веровати у свог Бога који је завршио свој ово-земаљски живот на крсту. На Балкану је та вера била слава својим Крстанима којих је било много кроз време од стотине године робовања и страдања. На блиском истоку, где су такође живели словенски народи, али и други народи, такође су постојали слични митови о људима који су страдали на крсту.

Грци су живели у већини медитеранских градова у својим колонијама. Они су, у највећем броју, били у служби Латинског царства као поданици. Пошто су били учени и лојални поданици, они су почели да решавају велики проблем царства: како помирити страховладу Римљана и све већи отпор оних који славе своје Крстане. За „пар стотина“ година нађено је најбоље решења: Слављење Крстана, веровање да је човек на крсту био Бог, опраштање греха и друга веровања су постале основа нове Вере. Помирење и успех је осигуран тиме да су веру робова прихватили најпре Грци, а касније и Господари (Латини) у царству. На „помирење и успех“ се чекало пар стотина година, али је хришћанство (крстанство) ипак „победило“. Тако су Грци, а затим и многи други народи, постали хришћани, а они који су знали праву истину слављења Крстана су православци.

Грци су опет изашли као победници и највише се окористили, као и хиљаду година пре тога. Тада су словенски народи са својим царем Александром Македонским освојили, или боље рећи ослободили тадашњи свет, а сву славу и корист су Грци дали себи, јер су били у служби Александра, као што су касније били у служби Рима. Пишући историју, они су сву славу приписали себи. У почетним вековима нове ере, у сличној улози, као поданици римског царства, приписали су себи најважнију улогу у стварању хришћанства које данас представља најраспрострањенију религију на свету. Занемарује се чињеница да је та вера призната на Балкану и у Италији, где није било Грка. Такође се занемарује чињеница да су милиони поробљених људи, углавном из поробљених словенских народа, завршили на крсту и да је култ њиховог слављења још увек присутан код српског народа као крсна слава.

Скривање истините историје је, уствари, наметање своје истине која се остварују писањем „своје“ историје. Онај ко пише историју је сигурно учен и разуман, али је истовремено и припадник једног народа или царства. Зато је та историја увек обојена идеологијом и национализмом и ретко када је истинита. С обзиром да су се књиге писале руком, то је број књига био врло мали, тако да је била мала вероватноћа да књига преживи дужи временски период. Књиге су најчешће преписиване, а врло често и превођене. Тада су биле могуће преправке и измене. Врло је занимљив пример најстаријег примерка Новог завета који потиче тек из шестог или седмог века. Како је могуће да није сачуван ниједан примерак из ранијих векова? Пронађени документи из Египта и Палестине доказују да су први текстови најсветије књиге писани другим језицима, а не грчким, хебрејским и латинским језиком. Скоро је снимљен филм о Исусу који у филму говори јерменским језиком, којим се тада говорило у Палестини. То је доказ да је стварност била другачија од онога што је записано у већини књига. Нажалост, незнање и немогућност сазнавања правих или могућих истина су највећа препрека за победу истине. Зар сама хришћанска црква није проповедала веру само на светим језицима? У почетку, после признавања слободе исповедања, то су били латински језик и грчки језик. Скриване су чињенице да многи свеци, историјске стварне личности, верски мудраци и црквени достојници нису били Латини и Грци. То је чињено тако што су сви они који улазе у службу царства или цркве добијали нова, „света“, имена која су била јеврејска, грчка или латинска. Колико ли је људи из словенских народа остало записано у историји под грчким, јеврејским или латинским именом? Узимање имена господарског народа је, код поданичког народа, чин доказивања покорности, али врло често и једина могућност опстанка. Ову тврдњу не треба доказивати, довољно је погледати око себе данас, или пре сто година или пре хиљаду година, увек је било исто.

Цар Константин

Име Стојан извире из народног језика (речи стоја-ти, по-стојан, до-стојан итд.) те је у широкој употреби код Срба, али и других словенских народа. Када се ова реч преведе на латински језик, добија се реч–име Константин. То латинско име се врло често, нажалост, користило и користи као име код Срба. Цар Константин је рођен у околини данашњег Ниша и он је први латински цар који је дозволио слободно исповедање нове вере. Ако је био Латин по рођењу, од родитеља Латина, тада је нормално да се назове именом из латинског језика. Међутим, историјска чињеница је да је он био син високог царског достојника и „Јелене“ која није била Латинка, већ из народа који је ту живео. Име Јелена је врло често код Срба, данас и увек кроз историју. То име значи исто што и реч „Гркиња“. То „двојно“ порекло, од оца латина и мајке из поданичког народа, сигурно је утицало на свест и понашање цара Константина. Зато није случајно што је дозволио слободно слављење Крстана, тј христијанство, јер је и његова мајка била део тог народа који је славио Крстане. Без обзира на његово васпитање које је било у духу римског царства, његови поступци показују да се ради о врло сложеној и изузетној личности коју није лако разумети. Једино, ако се пође од претпоставке да је он био свестан свог двојног порекла, латинског и српског (царског и поданичко-ропског), могу се објаснити и разумети многи његови поступци. На пример: убиства остала три латинска цара, убиства своје жене и сина и слично. Признање слободног слављења оних који су завршили на крсту је значило више слободе за свој народ (народ своје мајке). Није случајно да се Јелена увек означава као царица, иако је била само мајка цара. Може се претпоставити да је Константин имао и своје друго име које је из језика народа своје мајке и да је оно, вероватно, било исто, а то је, у преводу, Стојан.

Свети Сава

Постоје многи примери у познатој српској историји како су Срби, под именом из туђег језика, постајали познате историјске личности. У том низу истакнутих личности важних за српску историју, једно од првих места заузима велики српски просветитељ Свети Сава. Он има и многе друге значајне „титуле“, али је ова најприкладнија. Док се није замонашио, овај просветитељ се звао Растко, што у српском језику има значење: рас, раса, расти, раст итд. Нема сумње да је Он знао ко је и шта је и да му није било лако да своје име промени и узме туђе, из туђег језика. Није било лако младом, а врло паметном, краљевом сину, али времена и правила су била таква, неумољива за поданичке народе. Наводно, ако желиш да будеш божји поданик, мораш да узмеш неко свето име из божјег језика, као да су

речи из осталих језика биле губаве. Опредељење за име Сава је дубоко промишљено јер доказује колико су тада људи били свесни своје историјске истине.

У Старом Завету пише да је постојао Бог који се звао Саваот, што у српском језику може да има значење Бога који је Сав, цео (сав, сви, све, сво) итд. Главна река на српским просторима се зове Сава. Свети Павле, који је уствари створио хришћанство, прво се звао Савле. Вероватно да је знање о свом језику и својој историји, која није увек била записивана, утицало на избор овог имена. Тако је затворен један круг, име првог Бога по „Библији“ постало је име првог српског епископа. Тврдња о подаништву се може доказивати на следећи начин: Узимање имена Сава за име првог српског епископа нове српске цркве је пут истине правог знања. То Грчки епископи нису могли да схвате, као што нису могли некада да схвате шта значи реч Александар. Неспорна је чињеница о подређености српске православне цркве у односу на грчку цркву, преко које су преузета сва знања и правила хришћанства. Таква историја се данас учи у школама. А да ли је истинита, треба проверити.

Син Божји

Исус (латински), Исос(грчки), Иса(хебрејски) је име сина Божјег. Друго име Христос(грчки), Христус (латински) је грчка реч и грчко име, које је придодато Библијском (јеврејском) имену Иса. По новом Завету, Божји син је био Јевреј, а не Грк, и зато је немогуће и бесмислено да носи име Христос. Такође, према Новом завету, први ученици су били Јевреји, а не Грци. Најновија истраживања доводе у питање припадност самог Исуса и његових ученика, односно они нису ни припадали јеврејској заједници нити су говорили хебрејским језиком. Ком народу је припадао и којим језиком је призивао Бога, док је завршавао свој живот на крсту? То ће, можда, заувек остати тајна.

Учење о Божјем пореклу царева није било ништа ново за оно време. Било је много таквих митова, јер је сваки цар желео себи да обезбеди Божје порекло. Прича о Александру је типична прича таквог мита. Учење о Божјем пореклу, опраштању греха, љубави према сваком човеку... су само неке особености везане за ратнички поход Александра Македонског и време после њега. Најважнији део у јеванђељима Новог завета је Ускрснуће сина Божјег. За религију је то доказ о Божјем пореклу изабраног проповедника. Међутим, догађаји се одвијају по природним законима, а човек и народи су део тога. Логично је да поробљен народ, после ослобођења, почиње да живи са страхом да не буде поново поробљен. То одговара времену после Александра Македонског. Најбољи лек за тај страх је вера да ће се Александар поново појавити, да ће ускрснути. Прича о Крстанима, такође, садржи идеју о ускрснућу. Сваки нови предводник поробљених или борац за слободу и правду, који заврши свој живот на крсту, уједно представља и ускрснуће његовог

предходника или учитеља. Када се славе Крстани, преноси се знање о њима, о њиховом учењу и ствара се мит о њима.

Слављење Крстана и нова Вера

Свако учење се развија, добија више или мање следбеника, мења се временом, прилагођава стварним околностима, спаја са другим учењем или се развије на више учења. На сличан начин је створено хришћанство. Тај процес је трајао око хиљаду година. Најважнији историјски догађај који је створио могућности и поставио темеље хришћанства је ратни поход Александра Карановића Македонског. У почетку је то била Вера робова (серви-срби), чији су предводници и учитељи ширили идеје слободе, љубави према Богу и човеку. Са доласком Римљана, ове идеје постају опасност за ново царство, те слободари и учитељи, све више, свој живот завршавају на крсту. Највише робова је било из словенских народа (исто је било пре три хиљаде година, пре две хиљаде година, пре хиљаду година, пре сто година и данас). Мит о Крстанима се све више славио и слављење Крстана постајало је све више нова Вера. Та нова Вера слављења Крстана је, временом, постајала све јача и масовнија и добијала нове учитеље и проповеднике. Када је постала опасност за Царство, догађају се промене и прилагођавања.

Власт је увек у предности и тако је било и тада. Константин је најбоље знао и осећао проблем сукоба власти и поробљених поданика. Зато је сазвао њихов сабор и тиме почиње нова етапа у стварању хришћанства. Слобода исповедања своје вере, тј. слављење својих Крстана, била је, за поробљене народе, велика победа. Власт је искористила своје мудраце да напишу историју нове Вере и тако се поновила стара прича да победници пишу и стварају историју. Као што је написана историја о Александру Македонском као грчком краљу, тако је написана историја о хришћанству као грчкој вери. А истина је потпуно другачија. Александар Македонски није био Грк (Хелен), већ је био припадник словенског народа у Македонији; и није био грчки краљ, већ је, као македонски краљ, покорио грчке градове. Хришћанство је вера словенских народа и других поробљених народа у римском царству који су славили своје Крстане. То је била Вера поробљених поданика Римског царства, а то сигурно нису били Грци.

Истине и неистине

Како се праве неистине? Довољно је да се текст лоше преведе из једног језика на други. Довољно је да се имена места и људи не преводи тачно или не препишу тачно или не пишу онако како се изговарају. Често је немогуће реч из једног језика изговорити говорним правилима другог језика. Такође, један језик може имати много различитих изговора (дијалекта), али само једно писмо. Могу се навести још много разлога за стварање неистина приликом записивања, преписивања или превођења. Овакве грешке су увек присутне и углавном се могу отклонити. Међутим, када се то ради свесно, са намером да се направи своја истина, тада је врло тешко борити се за истину јер се и онај други бори за своју „истину“. Називи места и имена људи извиру из говорног језика народа и имају одређено значење у том језику. Некада се те речи преведе по значењу, а некада по изговору. Како је могуће да су имена скоро свих значајних личности у хришћанству, независно да ли се ради о мученицима или учењацима, грчка имена, из грчког језика? Према закону статистике и вероватноће то није могуће јер Грка није било толико много на тако великим просторима. Уз то, Грци нису били никада робови, па нису могли бити ни страдалници (на крсту). Тек са појавом турског царства Грци губе значај који су имали у светској историји више од две хиљаде година.

Врло занимљиво је и седеће запажање. Ако је веровати историји, Грци су живели на територији данашње Грчке, Турске, Блиског истока и Египта, где су имали своје градове – колоније. Кроз историју од две хиљаде година, нестали су са свих тих простора, осим са Балкана, где су живели у суседству и заједно са словенским народом. Логично објашњење овог историјског процеса био би одговор на многе историјске дилеме и ово писање има сличне намере. Где су свеци из српског народа или словенских народа, ако су највећи део у римском царству управо били они? Зато Срби и (право)Слави (словени) морају да се боре за истину, да налазе границе које ће раздвајати истине од лажи.

Свети Сава и Хиландар

Већ је било приче о Светом Сави и претпоставци да је избор његовог имена био доказ о знању праве и заборављене истине. Недовољно или неразумљиво знање изазива сумњу, а знања о далеким (старим) временима су као облаци на хоризонту. Занимљива чињеница, везано за личност Светог Саве и његово време, је избор места и назива манастира Хиландар. Ради се о најважнијем српском манастиру који је стар већ осам векова и који носи у себи још много тајни и знања. Када је у пи-

тању стварање најважнијег српског манастира, све је имало разлог и значај, а посебно место и назив.

На тадашњој Светој гори било је више словенских манастира, највише руских, а касније је било и неколико српских. Избор места на Светој гори има разлог у значају тадашњег хришћанства за живот у Византијском царству. Византија је тада већ била грчко царство. Грчки цареви су поклонима куповали наклоност, све моћнијег, српског краља Немање. Српски краљ је можда веровао да ће на овакав начин означити своје границе. Могући су и другачији разлози за избор места Манастира, с обзиром да је Византија била Источно царство са већинским словенским живљем.

Што се тиче имена Хиландар, то може да буде посебно занимљиво. Та реч се састоји од две речи: Хилан и Дар. Реч Дар је већ раније објашњена и јасна је порука; манастир је био Дар од Хилана. У српском језику са српским именима, то би било потпуно разумљиво. Остало је да протумачимо реч Хил-ан. Овај наставак „ан“ је често у употреби код српских имена (мил-ан, драг-ан, стој-ан, влад-ан, крст-ан итд). Глас Х се често, у многим језицима, користи да би истакао неки други глас или се додаје некој речи да би се добило неко узвишено значење. Реч Ил у хебрејском језику значи „Бог“. Та реч је изузетно стара и има много прича које су везане за ту реч. Када се повежу те две речи, при чему се прва реч преведе на српски језик, добија се назив БОГ-ДАР, што значи да је манастир био „Божји дар“ и тако се и зове. Касније ће бити детаљније објашњена реч Хил.

За простор Балканског полуострва, где углавном живе словенски народи, кроз историју су биле врло значајне следеће речи: Илијада, Илион, Илија, Илири. Илијада је Хомеров еп о тројанском рату, где су опевани догађаји из врло старе историје. Илири су народ на западном Балкану и тај назив су користили Грци и Латини кроз историју, све до најновијих времена. Илија је библијски бог, али такође и божанство старих словена. У сваком од ових случаја, односно код свих ових речи, корен је „ил“. Ако се узме у обзир књига „Најстарији језик Библије“, од Анђелије Станчић-Спајић, из 1929 године, која се завршава тврдњом да је српски језик најстарији језик Библије, тада неке претпоставке добијају још већи значај. Раније је дата претпоставка да су у старим временима словенски народи живели и на просторима данашње Турске и Блиског и средњег истока. Сличност санскритског језика и језика словенских народа потврђује претпоставку да су „индоевропски народи и језици“ уствари словенски народи и језици. Та истина се свесно прећуткује и потискује у многим научним круговима у Европи, јер би се логичним размишљањем могли извести закључци о потпуно другачијем следу историјских догађања.

Данашњи свет је скуп националних држава, а укупна историја је скуп различитих националних историја, при чему се снага сваке историјске школе мери, пре свега, обимом знања и новчаном подлогом за промоцију тог знања. Зато је званична историја углавном историја јаких и имућних. Тако је било одувек. Историја многих народа, који су били у подређеном или поданичком положају, је углавном била записивана од историчара из владајућих народа. Такви записи су скоро увек били

неискрени, неистинити, а у многим случајевима ружни и пуни мржње. Само неки скривени детаљи су могли да пренесу далеким поколењима неку скривену истину и тако сачувају знање и вредност истине. Име Александар је највећи и најснажнији пример преношења истине кроз временски тунел. Свети Сава је својим именом, својом задужбином Хиландар и другим својим чињењем остављао скривене поруке свом народу. Мехмед Паша Соколовић је, такође, остављао такве поруке свом рођеном народу, можда у још већем обиму. Постоје још многи важни и мање важни људи који су радили слично. Зашто је то било тако? Одговор је врло прост: морало је тако да буде јер је „цензура“ била Царска. Свети Сава и његово окружење су били свесни снаге и значаја Византије за тадашњи свет и није се могло силити и пркосити испред свог народа. За свој народ, који је живео у подаништву Римског и Византијског царства више од хиљаду година, могло се изборити мало слободе и мало место у историји само снагом ума и поданичком мудрошћу. На тај начин је добијено признање српског имена за народно и државно име. До тада су за народна имена уписивана земаљски називи или имена племена или племенских вођа. Српско име је тада ушло у историју народа, државе, цркве, културе и нове цивилизације, која и данас траје (Јевреји -Стари Завет, Грци – Нови Завет, Латини – Римско царство мача и легионара).

Име Светог Саве није везана само за Српски народ, већ је то била и искра светлости која је осветлила пут слављења Бога за друге словенске народе. Али, на том путу је било, као и увек, много „замки“. Као што се веровање Александра, много векова пре тога, изгубило са пута српског и словенских народа, тако се веровање и чињење Светог Саве, у великом делу, затрло или заборавило. И то што је остало од Њега, велико је. Да је тај пут трајао од времена Светога Саве до данас, тада би и Србија и Срби били значајан историјски чинилац. Још важније од тога је да би Срби били много ближи правој истини о старим временима.

Србица, Сердика, Средец, Софија

Да није било Светог Саве, вероватно не би било српског имена. Данас би се наши градови, села, лична имена и још много тога изговарали неким туђим речима. Типичан пример је Бугарски главни град. Данас се он назива грчком речи Софија, уместо свог ранијег словенског назива Србица (латински Сердика) и Средец. Реч Србица, када се напише латиничним словима на „грчки“ начин (слово „б“ се мења у „д“, а слово „ц“ се у латиници чита као „к“), чита се „Сердика“. Тај назив је трајао за сво време Латинског царства, а народ је користио назив Србица који је важио одувек. Са доласком и јачањем Бугара, назив се мења у Средец. Касније су га Бугари опет променили, под утицајем Грка (Византије), у Софија. Промена имена је била цена и један од доказа верности цару (Византији). Како сада убедити Бугаре да се њихов главни град до четрнаестог века називао народним именом (Средец). У данашњој Бугарској највећи број имена места су из словенског језика. Назив

Средец значи „на средини“ нечега. То име је важило од 10 до 14 века. Пре тога званичан назив је био латински Сердица, а народни назив је био Србица. Ова промена од Србице у Средец је била последица успостављања бугарског имена (од шестог века нове ере) за словенски народ на великом простору и потискивање српског знака и имена. То је типичан пример историјског процеса који траје две хиљаде година и чији резултат изгледа овако: Србица – Сердица – Средец – Софија. Тако је српска реч за назив места Србица нестала и прекривена грчком речи Софија (грчка богиња мудрости). Реч Софија је потпуно страна и неразумљива у Бугарском језику који је врло близак и сличан српском језику. Овај пример промене и нестајања српских речи је „слика“ промене (пресликавање) српског народа у други народ.

„Живи“ српски Крстани

На срећу, временом се код поробљених и подређених народа, појављују „Крстани“ који су довољно снажни и мудри да не заврше на крсту. Александар је ослободио свој народ од ропства, свети Сава је био учитељ свом народу и цео свој живот је посветио просвећивању српског народа - да више зна, разуме и верује. Било је у историји још много „снажних и мудрих крстана“. Један од њих је и Мехмед Паша Соколовић. Да није био Велики Везир Турског царства, завршио би као српски Крстан и био би слављен у свом окружењу. Да није било Њега, сада би се већине потомака некадашњих Срба називали турским или исламским именима, говорили би другачијим језиком, своју националност (народност) одређивали према тривијалним називима река, планина или области (босанци, дринци, торбеши, горанци, санџаклије, херцеговци, зеленгорци, шарпланинци и слично). Он је служио Турског султана (цара), али је тајно служио и свом народу. Међутим, само је неким људима дато да могу разумети како је и зашто је радио. За свој народ, човек не треба жалити свој живот, било да је то живот на крсту или живот роба.

Дела српских краљева из лозе Немањића су позната и дубоко су урезана у тело и душу српског бића. Међутим, пре Стефана Немање било је много српских краљева на Балкану. Српски историчари су успели да пронађу у старинским књигама и архивама Ватикана више од педесет српских краљева. Први српски краљеви су записани из времена четвртог и петог века нове ере, што одговара времену када се дозвољава слободно веровање у Крстане. Скоро половина тих краљева је имала у свом имену реч „слав“, као на пример: Миро-слав, Радо-слав, Расти-слав, Ча-слав, Прво-слав, Преди-слав итд. Тиме се доказује да је пре више од хиљаду година био изузетно јак мит о слави и слављењу. Зашто би се људи називали „слави“, ако нису дубоко веровали у значај те речи која је носила знање о српским свецима и боговима. Велика присутност речи „слав“ у именима српских краљева и обичних људи је доказ да су Срби били (право)Славци пре него што су, наводно, примили хришћанство.

Српски Стефани.

Стефан Немања је творац најзначајнијег средњовековног српског краљевства. Реч – име Немања је српска и значи не-мањи од других (краљева). Реч „стефан“ је грчка реч и на грчком значи „венац, круна“. Потомци Немање, такође, стављају испред свог имена име Стефан, што значи да су крунисани (венчани). Последњи Стефан је Лазаревић. Зато се може рећи да је реч „Стефан“ уствари титула, а не име. Зашто је та реч узета из грчког језика? Одговор трба тражити у тадашњим околностима и вечитој „моди“, да се што пре уђе у „цивилизован свет“.

После Турских освајања, Српски народ је постао поново поробљен и поданички народ. Нестали су Српски краљеви, односно Стефани. Међутим, народ не може да буде покорен ако има довољно изграђену свест о себи и свом пореклу. Српски Краљеви нису нестали. Они су добили неко ново „име“ и наставили су да живе. Српски краљеви, јунаци, страдалници и други „Крстани“ слављени су и наставили да „живе“ у народним песмама које су биле једина народна истина. Српски народ је увек имао своју усмену историју коју је најчешће казивао и чувао причом или песмом. На срећу, овај пут су се народне песме сачувале записивањем, тако да данас имамо сачувано народно памћење од давнина.

Краљевић Марко

Највише опевани српски краљ у народним песмама је Краљевић Марко. Он носи у себи све раније српске краљеве, онакве какве их је народ запамтио и замишљао. Истовремено, он је замишљена слика непостојећих Српских краљева. Читава историја средњовековних Српских краљева је испевана народним језиком, а у том певању се може видети биће тог народа које је много старије него што је средњи век. Име Краљевић Марко није везано за ниједну личност посебно, већ носи у себи знање и памћење за све прошле краљеве и истовремено је замена за непостојеће српске краљеве у време ропства под Турцима. Пошто је он у песмама опеван као краљ чији су дворци били у Прилепу у Македонији, може се у имену додати име Македонски, као код Александра Македонског. Није случајно да је српски народ свог „мисаоног“ краља видео у Македонији. Званична историја повезује Краљевић Марка са сином краља Вукашина, што се коси са истином.

Реч Краљевић јасно указује на потомка краља и то по правилу како се у српском и руском језику праве презимена. Корен речи је име (краљ); од ње се прави присвојни

придев (краљев), да би се на крају од ове речи извео деминутив, што би значило мали, наследни и рођени краљев син – краљевић. Име Марко, такође, није случајно изабрано. Ниједан српски краљ до тог времена није носио то име. Име Марко је ново-заветно хришћанско име (Јеванђеље по Марку) и тиме су обележени (маркирани) сви Српски хришћански краљеви. То су хришћански краљеви из прошлости, али и они непостојећи, онакве какве их народ замишља. На тај начин су поданички живот, борба за слободу и очекивање (повратак или **ускрс**) свог краља (Бога), односно Краљевића (Божјег сина), имали значење оног ранијег, већ виђеног живота, када су господарили други цареви. Певање о Краљевић Марку је био „САН“ (Бог Свети дух) српског народа.

Раније описано пресликавање ЛЕК-САН-ДАР у Бог отац, Бог Свети дух и Бог син, добија нови облик: Српски краљеви – народне песме – Краљевић Марко. Овим је показано још једно значење Светог Тројства у српском постојању кроз историју.

Горски краљ

Врхунац народног певања је био почетком деветнаестог века, када се догодио и први српски устанак. У то време живео је Вук Караџић који је записивао народне песме и тиме их отргао од заборава, губљења или превођења. Почетком деветнаестог века појавио се у српском народу у Црној Гори један истински краљ који је владао и земаљским и небеским законима. Али, он је био и краљ који је владао речима и песмама. То је био Петар (Раде) Петровић Његош. Његова историјска песма „Горски Вијенац“ пева о најболнијем догађању у једном народу, о међусобном убијању због подаништва и слободе.

Да ли је боље живети у подаништву код туђег Цара и са туђим именом, или је часније живети у сталној борби за слободу код свог Цара? То је стара дилема и иста је у свим временима. Ту дилему у песми „решава“ Владика Данило (Дан – Ил = Дан – Бог = Бог-Дан = Богдан). Спев се зове Горски Вијенац (Горски Стефан = Горски Краљ). Пресликавањем речи по значењу добија се смисао назива Горски Венац, а то је Горски Краљ. У песми је то Владика Данило (Богдан), али то певање има много дубље значење, него што је истрага потурица. Није случајно један од највећих српских песника и умова, Петар Петровић Његош, песмом опевао највећи и најболнији усуд српске историје који је био вечити пратиоц Српског народа. Његов Горски Краљ (=Стефан = Венац) се бори против Срба потурица који су се „турчили“ и борили за Турског Султана.

То је слика жалосне историје Српског народа. Петсто година су од Срба правили Турке, пре тога су од Срба правили Грке, Латине, Бугаре, Немце, Романе, Албанце, Мађаре и још много тога. То је историјски процес који траје доста дуго и понекада и понегде се не заврши до краја. Тако настају и стварају се нови народи. Зато данас

на Балкану живе шест признатих словенских народа са државним суверенитетом. Поред ових народа живи још много етничких група са скоро истим језиком и митологијом. Основне разлике између ових народа и група су историјске околности које су условиле груписање и издвајање једног дела од матице свог народа. Најчешће су се раздвајали тако што су се међусобно борили за различите (туђе) царева. На тај начин су потоцима братске крви прављене границе у једно-родном народу. Најновији рат Срба православаца, Срба муслимана и Срба католика (Хрвата) у Босни је очигледан доказ трагичне судбине једног народа. Нажалост, народни краљеви (горски венци) скоро да више не постоје, као да се Горски Вијенац данас не чита или је негде забрањен за читање. Чак се и потомци Његоша, данашњи Црногорци, одричу српства у себи. Као да „лудилу“ нема краја. То „лудило“ има извор у сиромаштву и похлепи, а они који плаћају и отимају су увек у околини.

Словенски народи

Где је крај српском и словенском нестајању и њиховој сталној „кривици“? Када се зна и разуме и верује да је ово данас исто као и пре педесет година, сто година, двеста година, петсто година, хиљаду година, две хиљаде година итд., тада ће „мутна“ историја почети да се бистри и светлост ће осветлити историјске путеве српског и других словенских народа. Александар Македонски је укинуо хиљаду-годишње ропство бројних народа. Тада почиње ослобађање и слободарство многобројног словенског народа који је живео, као и данас, на огромним просторима. Али, ослобађање и слободарство је, са гледишта господара и владајућег народа, знак кривице.

Главни узроци за људску подређеност су сиромаштво у знању, разуму и вери. Такође, сиромаштво у здрављу, храни, оружју, материјалним добрима и слично може бити узрок људске подређености. Људи (народи) који имају здравље, храну, куће, станишта и требишта, оружје и слично нису подређени. Када људи (народи) то знају, разумеју и верују, тада они живе слободно, а слобода је врхунац имања. Зато је људска историја највише испричана и исписана као борба за слободу, своју и туђу. Ратују они људи и народи који знају вредност слободе. Једни ратују да сачувају своју слободу, а тиме и своја имања. Други ратују да би узели туђу слободу, а тиме и њихова имања.

Где се налазе српски и словенски народи у сталној историји ратовања? Данас, на почетку трећег хиљадугодишта, сви словенски народи су у подређеном положају према развијеном свету у западној Европи и Америци. Та подређеност има више различитих облика. Прво, то је материјално сиромаштво већине људи у словенским државама у односу на људе у „развијеном“ свету. Друго, то је просторна одвојеност словенских народа – држава. На југу Европе су државе – народи: Словенија,

Хрватска, Босна, Србија, Македонија и Бугарска. У средњој и источној Европи су: Пољска, Чешка, Словачка, Белорусија, Украјина и Русија. Занимљива је подударност од шест држава на Балкану и шест држава ван Балкана. На Балкану живи око тридесет милиона Словена, а ван Балкана скоро триста милиона Словена. Између ових јединствених земаљских простора, налазе се државе: Аустрија, Мађарска и Румунија. Највећи и најважнији ратови у Европи последње две хиљаде година водили су се за успостављање такве границе која ће раздвојити Словенске народе. Та граница није могла бити нека река или неки „зид“, то је граница од три народа – државе. У историји је познато како су настале те државе и ко је подржавао стварање тих држава. Римско царство је направило те границе пре две хиљаде година и оне постоје и данас.

Највећа трагедија данас је верска, културна и политичка подвојеност словенских народа. На простору Балкана, најбројнији Срби су на једној страни, а Словени из осталих пет држава су на другој страни (намерно не кажем: народа). Као слика у огледалу, исто је и са осталим Словенима. Руси су на једној страни, а сви остали на другој. „Политика“ те друге стране (против Срба или Руса) је, на први поглед, усмерена против владања и доминације Срба (Руса), а у суштини је то политика подаништва према развијеном свету западне Европе и Америке. То је типичан пример политике исказане изреком: Завади, па владај. Обичном човеку је тешко да разуме како је Хрватима или Бугарима ближа Немачка него Србија, а постоје још много сличних примера. Тако је данас, а тако је било хиљаде година уназад. Више се „воле“ туђини, него људи из блиског језичког, земаљског и генског окружења. То је могуће зато што се људи стално уче знањем које у основи има лаж и мржњу према ближњему, што је супротно божјој заповести. То је у средишту судбине словенских народа.

Зато, није случајно што је Петар Петровић Његош писао о таквој судбини и мржњи одвојеног народа, где су једни поданици свом Горском краљу (стефан, венац), а други су поданици туђем краљу (турском султану). Небројено је сличних примера у српској историји да су се Срби (словенски народи) убијали међусобно, ратујући на супротним странама. Слично је било у Првом српском устанку, када су се српски устаници углавном борили против српских потурица, јаничара и дахија. Карађорђе је био Горски Венац (Стефан, Краљ), нови народни вођа, као настављач традиције средњовековних српских краљева који су сви носили титулу (а не име) Стефан.

Као што је већ раније написано, није случајно ни Милош Црњански у роману „Сеобе“ описао жалосну судбину Срба који ратују за туђе царе и тако нестају. Колико ли је милиона Срба ратовало и гинуло за Аустроугарског цара током хиљаду-годишњег царства, а да нема ни једног трага. Од приближно пет хиљада имена улица у Бечу, нема ни једне са српским или словенским именом. Црњански је описао сеобе српског народа који је бежао од ропства (турског) и подаништва (аустријског). Смер сеоба је са Балкана према руским просторима. И тако је било увек, у свим временима; само што су разлог били неки други „турци“.

Описани разлози данашње подређености словенских народа дају довољно јасну слику живота и међуодноса у данашњем свету. Међутим, основни узрок подређености словенских народа лежи у незнању, неразумевању и неверовању да је Александар Велики био из словенског народа који је живео на југу Балкана, у области Македоније, да је говорио језиком на коме се јасно, као и данас, разумеју речи А, ЛЕК, САН, ДАР. Када словенски народи сазнају, схвате и поверују да су и пре више од две хиљаде година живели, као што и данас живе, на више од половине евро-азијског простора, да су одувек били најбројнија народна група (језички и митолошки), тада ће бити осветљени Божјом светлошћу. Та светлост ће бити истина о себи, свом народу, својим очевима, својим Крстанима. Када словенски народи схвате да су њихови преци могли да створе и такве речи, као што је реч Александар, тада ће моћи усправно и са висине гледати на остала знања. Међутим, не ради се само о једној речи. Већина назива и важних речи из старе историје има извориште у словенским речима. Треба само критички сагледати стару грчку и латинску историју и митологију и видеће се и разумети многа нова знања. У следећем писању биће дати неки примери, како би се подстакли на размишљање и проучавање и други људи.

Ниш

Занимљива је прича о имену града Ниша који спада у најстарије градове на Балкану. Име Ниш је записано много пута у старој и новој историји. Све те речи – називи су врло сличне, зависно од језика записивања: Низза, Ниш, Наиссос, Наиссус. Данашње име Ниш је српски назив за латински град Наиссус. А да ли је баш тако?

Називи места, земаљских делова (брдо, вис, врх, планина, долина и слично), река, језера и мора углавном настају из народног говора. Обратимо пажњу на два нишка топонима: Каменички Вис и Делијски Вис. Каменички (камени) Вис је највиши вис из нишке низине, а Делијски Вис **дели** нишавску низију и моравску низију. У српском језику, којим данас говоримо, речи вис-око, вис-ина, вис-ија, нис-ко, нис-ина, нис-ија, имају исто значење и изговор као и у осталим словенским језицима. Ако се два брда око Ниша називају „Вис“, зашто се насеље у низији, између та два Виса, не би звало Нис. У српском и осталим словенским језицима је врло важна особеност гласовног усаглашавања, како би се извршила звучна уједначеност изговора, као на пример: висок-виши, низак-нижи, нас-наши, лист-лишће итд. Много је прикладније изговорити ниш-нишлија, него нис-нислија и слично. Када се узму у обзир језичке особености и рељефне особености ширег простора око данашњег Ниша, може се извести закључак да реч – име Ниш извире из народног српског језика и у складу је са другим садашњим називима. Закључак је: Реч Ниш означава место које је нис-ко, у долини вис-ова. То је српска и словенска реч која се врло често користи у говору. Грчки и латински називи су потпуно исти, само што имају наставак који је

карактеристичан за називе и имена. Овакав закључак је само још један доказ да је на просторима данашњег Ниша живео исти народ који и данас живи и да је језик тадашњих људи био исти данашњем језику. Стално понављање „срби и остали словени“ има за циљ да јасно стави до знања данашњу чињеницу да постоје више словенских народа који су врло блиски у језичком и митолошком смислу, а који су у давним временима били један народ.

Ниш је важно одредиште на ширем простору Балкана. Пут за Азију и Блиски исток из Европе је могућ једино моравско-вардарском долином или реком Нишавом и даље, преко Бугарске. У оба случаја Ниш је средишна тачка. Као такво место, град Ниш је још у најстарија времена имао значај војног утврђења. Данашња нишка тврђава крије све те тајне. Пре шездесет година, у току другог светског рата, ту су били утврђени Немци, а такође и у Првом светском рату. Пре тога, до 1876 године, ту су били турски освајачи, око петсто година. Натпис на тврђави који се још налази изнад улазне капије је исписан на турском језику, арапским писмом. У тврђави има доста споменика из римског доба, са натписима на латинском језику. Нигде нема српских (словенских, или неких других) трагова или речи. Као да су доводили Турке из Азије да зидају тврђаву. А зна се да су Срби чинили значајан део у турској војсци. Тврђаву су зидали Срби који су живели у околини града Ниша. То је истина која се зна за последње зидање, које је било пре триста година. А тако је било и пре тога. Римљани нису могли да обезбеде довољно својих војника, него су узимали за војску људе из поробљених народа. А тек за градњу разних тврђава и путева. У историји је записана турска (и латинска) тврђава, али није записано који су људи радили и градили. Српски и словенски народи на Балкану су у прошлости углавном били покорени и зато, у историјском смислу, нису постојали. Они су правили путеве, градили утврђења и дворце, давали храну за војску, давали своју децу за војску, али, нажалост, историјски нису записани, нису „постојали“.

Зато треба писати и знати да је Ниш био увек **Српски** град и када се писао на латинском, грчком, турском или немачком језику. У тврђави су увек биле туђе, освајачке војске, а у граду је било, поред Срба, туђина и „туђино-фила“. Народ их је називао различитим именима, зависно од историјских околности. У околним селима су, у највећем броју, живели Срби (словенски народи). То је истина и историја о Нишу, али се она још не зна, нити је написана. Постоје, нажалост, многе књиге о античком Нишу, латинском Нишу, византијском Нишу, турском Нишу, али нема књига о српском Нишу до пре двеста година. Ниш нема књигу о српском Нишу из поробљених векова, али има, нажалост, највећи и најскупљи доказ о српском Нишу – Ћеле-кулу. Ниш има Ћеле-кулу где су Турци пре двеста година узидали око хиљаду српских устаничких глава да би застрашили Србе. Неки данашњи Срби у Нишу подижу споменике латинским царевима. Има ли већег доказа људског греха заборављања страдања својих отаца, а величање туђих царева? Где су Горски краљеви, где су милиони српских Крстана чије су душе отишле УЗ-КРСТ, а кости узидане у куле и тврђаве.

Српска Илијада

Полазећи од претпоставке да су на простору данашњег Балкана живели преци данашњих словенских народа, може се извести закључак да су учесници тројанског рата били преци данашњих Словена. Данашња Илијада је превод и препис на грчки језик. Ова тврдња тражи дубока и обимна истраживања. Следећи текст је мали допринос за тумачења српске Илијаде.

Област где се налази град Троја у „Илијади“ се назива Скамендар. Овај назив је у српском језику описно име „са камена дар“ или „дар са камена“. Шта је то, што је „са камена дар“? Скраћени назив за опис „с-камен-дар“ може бити „ска-дар“ и тако долазимо до данашњег града Скадар поред Скадарског језера на граници Црне Горе и Албаније. Довољно је погледати географску карту па да се разуме зашто се околина Скадра може описати речима „с' камен дар“. Претпоставка да је Троја (Илион) из Илијаде у данашњем Скадру је храбра и можда мало вероватна, али вреди детаљније се позабавити овом тезом.

Други пример је име главне личности Илијаде, а то је највећи и непобедиви јунак Ахил. Према истом обрасцу који овде примењујемо, реч Ахил се може протумачити: Ахил = А + Хил = Ја (аз = ја сам) + Бог. Раније су већ објашњене речи А и Хил и оне се могу довести у везу. Реч (Х)ИЛ = Бог је важна и стара реч и, као што је већ речено, ова реч је везана за област Балкана преко имена народа Илири, што је био назив за све словенске народе на Балкану до пре сто година, откад се тај назив изненадно и потпуно укида. Време Тројанског рата је сигурно хиљаду година пре времена Александра и античке Грчке и писања јеврејске Библије. Ахил је, по свим описима, био над-човек и прави образац за израду митске личности која би могла да буде и Бог. Могућа су следећа тумачења: Име А-Хил је настало спајањем речи А(ја=аз) и Бог, или је појам ИЛ(Бог) у Библији на хебрејском језику, узет из имена А+(Х)ИЛ, с обзиром да се радило о над-човеку (Богу).

Занимљиво је у Илијади и седеће: У тројанској војсци су главни јунаци Хектор и Парис, грчка имена, а њихова права имена су Сербон и Александар. Ахил убија Хектора, а Александар Ахила.

Ова два примера, од којих је први назив места догађања „Илијаде“, а други назив главних личности Илијаде, само потврђује, више пута, примењену логику тумачења. Та логика, случајно или про-виђењем, има врло очигледне српске корене.

Српска историја

У старим временима знање се преносило претежно приповедањем. То ведање може да има два облика. Један је када се преноси опис или прича која има свој садржај или смисао, а речи су слободан избор приповедача. На овај начин се углавном гради и ствара митологија. Други облик приповедања је „певање“, када се правилно „увезаним“ речима преноси знање. У српском народу, а такође и код осталих словенских народа, су изузетно јака и важна „народна“ певања којима су се преносила знања, историја, вера, и све оно што чини духовност једног народа. Записивање и писменост код Српског народа су познати у последњих хиљаду година. А шта је било пре тога, мора се тражити у туђим књигама. Наравно да то није лако и ти истраживачи морају бити упорнији и вештији од обичних историчара. Како да напишемо српску историју, у којој ће главне личности бити Александар Карановић Македонски, Константин Велики, Свети Сава, Мехмед Паша Соколовић, Матија Губац, Карађорђе, Александар Карађорђевић и други Великани и Крстани.

Који су велики догађаји важни за српску историју? Александар је укинуо ропство и отворио врата слободи. Константин је дозволио слободно слављења својих Крстана. Свети Сава је нашао пут за слободну државу и независну цркву, повезао их и „венчао“, чиме су Срби добили свог Венчаног (Стефана) Краља. Мехмед Паша Соколовић је спасио српски народ од потпуног потурчења тиме што је обновио српску патријаршију и цркву. Карађорђе је народни Вожд нове Србије, изникао из „праха“ српских краљева. На крају, судбином одређен, Александар Карађорђевић, млади Српски Краљ, са двадесет година живота, као некада Александар Македонски, полази у рат за ослобођење свог народа, руши два највећа тадашња царства, Турско и Аустријско, ослобађа свој народ и уједињује га у име Слави и државу Славију. Током две хиљаде година укидања ропства и вечите борбе за слободу, име и државу, чинило се да је Круг завршен; оно што је започео Александар Карановић Македонски, завршио је Александар Карађорђевић. Али, да ли је било могуће да описани Круг (**сунце слободе**) осветли Србе, уједињене са већ одрођеном браћом. Круг је, нажалост, „пукао“, убили су младог Краља Александра Карађорђевића као некада Александра Македонског, завадили су исто-родне словенске народе и почео је нови круг робовања и подаништва.

Бог и Слав

У словенској митологији се помиње реч Бог преко назива неких божанства, а постоје и други примери да је та реч била у употреби пре више од хиљаду година. Речи и појмови Бог, богат, богатство се исто изговарају и исто значе у свим словенским

језицима. Ако неко има бога, онда је он богат и то је логика прављења речи и појмова у словенским језицима. У другим језицима ова повезаност и пресликавање не важи. Појам Бог је реч за све оно што човека чини богатим, што значи да може имати различита значења. Човек је богат ако има лек, сан, дар, родитеље, љубав, мир, благо, станиште и слично. Све то је Бог(атство). То је и могуће објашњење духовности словенских народа који везу са Богом виде кроз свеукупно богатство, а врхунац тог **обожења** и обожавања је слављење, славити и слава. Зато се свеукупни народ назива слави-јани (људи који славе). Срби су ту реч такође тако разумели и изговарали до пре сто година, а онда их је неко „научио“ да треба ту реч изговарати као Словени. Реч Словени нема никакве везе са речју Слави(јани). Речи: слава, славити, слав, слави и речи: слово, словити, словен, словени су потпуно различити појмови. Како је могуће да у држави која се звала Југо-славија живе Југо-словени? То је потпуно неразумно, али је, нажалост, то стварност. Доказ да су словенски (славијански) народи називали себе „слави“ су имена: Миро-слав, Драго-слав, Прво-слав, Расти-слав, Више-слав, Ватро-слав, Ча-слав, Вас-слав... Све ове речи се користе, изговарају и пишу исто код свих словенских (славенских, славских, славијанских) народа.

Срб и Слав

Многи људи су се бавили изучавањем тајни имена Срби и Слави. Врло занимљива чињеница је следеће запажање: У енглеском, као и у осталим европским језицима, постоје речи „слав“ и „серв“. Ове речи, као и многе друге, преузете су из латинског језика, а понекад из грчког (али преко латинског). Реч „слав“ има два значења, прво је (роб, слуга), а друго (словен, славјан, слав). Реч „серв“ је раније објашњена и значење је: прво (роб, слуга), а друго Срб на грчком језику (серв). Логичан закључак је да речи „слав“ и „срб (серв)“ имају исто значење (роб, слуга) у енглеском језику, али такође и у свим осталим европским језицима. Ово је истина велике тајне и треба је разумети и осветлити на прави начин. У тој истини је Правда и Право словенских народа. Истина је да су сви безвезни и безимени називи разних народа у старој историји били описна имена поробљених и многољудних словенских народа, на огромним просторима Европе и Азије. Истина је да су словенски народи историјски постојали на својим стаништима и имају право на живот у слободи, а не у вечито поробљавање, подаништво, прелажење у туђу веру и туђи језик и претапање у туђи народ. Ако Срби, Руси и остали словенски народи немогу да разумеју како је то било некада, данашњи живот и стварност им доказује и показује како је било некада.

Срби, Слави и пресликани Србислави

На почетку је дата чињеница да на половини евро-азијског копна живи око триста милиона словенских народа, а на другој половини живи три милијарде других народа. До пре пар стотина година није било значајне разлике. Како разумети и званично говорити да су словенски народи исто што и „индо-европски“ народи? Тада се може разумети да су на великом делу евро-азијског простора некада живели словенски народи, али су „нестајали“ милом или силом. Многи данашњи народи у Европи и Азији су мешавина или, боље је рећи, производ историјских процеса чији је циљ био освајање територија, поробљавање народа и увећавање царства. То је природан процес који у основи има природне законе. Као што се у природи јача животиња храни слабијом животињом, тако се јачи народи „хране“ слабијим народима. Зашто су, историјски гледано, словенски народи били стално „освајани“ и робљени? Логичан одговор је због знања. То знање је свест да се припада народу који је многобројан, који живи свуда (на огромним просторима), који постоји одувек и који су туђе људе гледали као да су дошли „са неба“. Туђи људи и туђи поредак су, нажалост, врло често, уз помоћ поклоника, били боље решење него незнање владања. Непознавање вештине владања и непостојање свог „краља“ увек доводи до страдања или нестајања.

Данашња Италија је најдиректнији наследник моћног римског царства. Међутим, народ данашње Италије је мешавина и остатак римске и етрурске цивилизације која је била старија и бројнија. Али, сва данашња историјска наслеђа се изводе из римске (латинске) цивилизације, а она друга као да није постојала. Сукоби, борбе, поробљавање, „претапање“ у други народ и затирање туђих трагова је трајало око хиљаду година. За то постоје многи докази. Данашња Румунија је очигледнији пример романизације туђих народа, с обзиром да је процес трајао скоро две хиљаде година и да се није завршио у потпуности. Пописи старе Атине на врхунцу моћи су најбоља потврда какав је састав данашњег грчког народа (четрдесет хиљаде атињана и сто двадесет хиљаде робова (серва)). Данашња Турска је још очигледнији пример оваквих процена.

Ни словенски народи, поготову на Балкану, нису изузети од сличних историјских процеса. Римљани су више од хиљаду година освајали Балкан и трагова и доказа романизације је много. Али, нису направили потпуну романизацију као у неким деловима Европе. Број римских утврђења, градова, споменика и записа на латинском језику је приближан на Балкану, у Италији, Шпанији, Француској, али је романизација на Балкану извршена у много мањој мери. **Теорија о сеоби словенских народа на Балкан је измишљена да би се прикрило неуспешно хиљадугодишње поробљавање и романизовање.** Потребно је било измислити теорију о новим народима и тада историја почиње од почетка. А тај почетак је вечита оптужба за истребљење старих народа и немање историјских права на земљу. Зато се стално и жилаво одржава та лажна историјска истина.

Многи српски и славски (славијански, славенски, словенски) историчари и учењаци прихватају овакво лажно учење, из различитих разлога. Многи важни и велики „учењаци“ су сматрали да је боље бити потомак освајача и ратника него робова и слуга. Туђи историчари имају право на своје разлоге, своја тумачења и своје циљеве. Али, српски и славски учењаци и историчари највећи интерес и најважнији циљ треба да имају у трагању за истином о свом народу, јер само тако може се доћи до правог знања о старим и прошлим временима.

Учени и разумни људи могу тражити да им се верује само онда када за полазну основу имају право знање (истину). Живот испуњен знањем, јаким разумом и искреном вером је духовно требиште српског и других славских народа. То духовно требиште српског народа је **право-славство** и оно је **прави ЛЕК, САН и ДАР** за српски (славски) народ.

Падње вече и Божић

.....

Падње (Бадње) вече и Божић

Први део књиге која тумачи тајну имена Александар и других српских речи завршава се горњим поднасловом. С обзиром да су «главни јунаци» ове књиге речи, било је потребно много времена и промишљања како и којим речима завршити књигу. Главна идеја је била да се писање књиге настави. Тај наставак писања се може назвати поновно појављивање или излазак књиге. Средиште ове књиге је усмерено према речима које су важне за српску (слави-јанску) митологију. Речи «Бадње вече и Божић» су у основи христијанске (крст-јанске) митологије код Срба и означавају вече уочи рођења и дан када је рођен Божји син. Ови датуми су, поред Ускрса, најважнији у календару христ-јанске (крст-јанске) религије и митологије код Срба. Међутим, ове речи имају извор који је много дубљи и старији од христ-јанства. Тај извор се јасно види и разуме у многим народним причама које чине основу Србске и Слави-јанске митологије.

У давним временима људи су имали мало знања, али је снага њиховог разума била довољна да се та знања стално увећавају. Могућност говора и стварање речи су непрекидно увећавали људска знања која су се, кроз простор и време, преносила на друге људе. Давно су људи сазнали да је сунце основни извор живота. Окретање

земље око своје осе и око сунца су природне појаве које данашња деца уче у основној школи. Међутим, те природне појаве људи виде као дан и ноћ и као годишња доба. Излазак и залазак сунца и високо и ниско сунце на небу су природне појаве које највише одређују живот (не само човека). То знање о сунцу је увод у многа знања, приповедања, митова, религија, филозофије и науке.

Страх је јак покретач за догађаје у животу живих бића, а посебно код људи. Излазак и залазак сунца, дан и ноћ, јава и сан, светлост и мрак су појаве које трају доста кратко у односу на трајање живота човека, тако да не изазивају јак осећај страха. Те свакодневне појаве утичу на свакодневни живот и већина људи то може да зна и разуме. Међутим, појаве и промене које се дешавају током једне године су много значајније за живот људи и оне су разумљиве само неким људима. За људе који живе на северу, сунце и његов положај на небу су много важнији него за људе који живе око екватора. Неколико месеци зиме је врло тежак испит за преживљавање. Висина сунца на небу у току дана тачно одређује који је дан у години. «Падање» сунца из дана у дан, које за последицу има све краћи дан, све слабију светлост и топлоту, изазива код људи страх. Тај страх од «падања» сунца, да сунце не «падне испод земље», може бити побеђен једино вером да ће се сунце поново «родити», односно да ће се поново вратити високо на небу. Такође, тај страх се побеђује и ватром, која је замена за сунце. Та знања, да је ватра замена за сунце и да ће се сунце поново вратити, су стара много хиљаде година и преносила су се на различите начине.

Христјанство (крстјанство) је религија која траје већ две хиљаде година и сигурно је преузела многа знања из предходних религија и митологија. Божић, као дан рођења Божјег сина, се слави тек од четвртог века и то је типичан пример уметања нових празника у већ постојеће. Код Срба и још неких слави-јанских народа се слави и вече уочи Божића, када се пали ватра као замена за сунце и ради превладавања страха од «пада» сунца. Нова религија није могла да потпуно потисне стару религију и веровање. Ритуално понашање није увек знак незнања или заосталости. Поштовање и подржавање обичаја својих предака је, врло често, једини начин да се пренесу знања, разумевање и вера свог народа. Поробљени народ је најчешће изложен духовном уништавању. Освајачу и господару требају људи који ће радити и ратовати за њега. Зато је, после освајања и поробљавања једног народа или његовог дела, духовно уништавање и преображење најважнија мисија нових господара.

Бадње вече, спремање и паљење Бадњака су само један од доказа како се преносе знање, разум и вера далеких предака кроз «временски тунел» живота у коме је народ поробљен. На тај начин се преноси знање о сунцу, разумевање сунчаних појава на тадашњем нивоу и вера, која извири из наде у живот. Речи су највећи и најважнији знаци ритуала. Људи и народи се најчешће одређују речима које користе. Речи: «падње» вече и «бадње» вече се толико слично изговарају, да је уочавање разлике непотребно, поготову што се та реч користи више хиљада година.

Божих је дан рођења Божјег сина и овај дан се празнује тек од четвртог века нове ере. То је типичан пример духовног поробљавања народа када се уместо једног «веровања» уводи друго «веровање». Реч «веровање» овде има широко и дубоко значење. Ново веровање је потпуно религијско и тражи од човека само да верује, без потребе да зна и разуме. Старо веровање у Бадње (падње) вече је много потпуније, јер у себи носи и знање и разум и веру. Срби су то сачували на посебан начин, тако што су признали и усвојили нови празник, али су то раздвојили у два дана. Зато имамо Бадњи дан и Божић, који се слави сутрадан. Постојање Бога је, код већине људи, духовна потреба и то је део вере, која са знањем и разумом одређује духовност једног човека. Историјски гледано, Бог може бити сунце, неко живо биће, ники измишљени лик, неки појам или човек. У суштини, Бадњи дан и Божић дају исту поруку, први слави поновно «рођење» (Бога) сунца, а други слави рођење Бога сина (мали, тек рођени, Божји син => Божић).

Зашто само Срби славе «рођење» два Бога? Одговор је, за неке људе, врло једноставан; Срби су народ који је «старији» од других народа и зна право-славити. Они делови српског народа који су заборавили (милом или силом) знања, разум и веровања својих предака, сада се зову другим именима. Заборавом једног и прихватањем другог веровања мења се духовност човека, али и народа. Тако се стварају нови народи који користе, још увек, исте или сличне речи. Нажалост, има много људи (део народа) који забораве не само веровање својих предака него и речи својих предака. А речи су почетак и темељ духовности човека и народа. Зато се пише ова књига, да се речима искаже истина о постојању народа који зна шта значи славити «рођење Бога». И не само та истина, и та слава.

Славити «рођење Бога» је захвалност што живимо. Паљење Бадњака и ватра јесу замена за сунце, али само за ноћ. Поновно «рођење» сунца и његов раст, у висини на небу, је нада да живот траје. Ко то зна и ко слави тако, тај то чини на прави начин. Тај право слави. Али, не слави се само «рођење» Бога.

Бадњи дан и Божић су дани који одређују, на посебан начин, почетак «нове» године и то ће бити обрађено у посебном поглављу, када се протумаче још неке српске речи, а посебно речи Јан, Јанус и Јануар.

Великдан и Ускрс

Појава првог зеленог листа после хладних зимских дана је догађај који доноси радост и срећу код људи. Човек је давно сазнао да ће, после поновог доласка сунца високо на небу, дан постајати све «већи», природа поново оживети, биљке озеленити и процветати и да ће се живот «пробудити». То знање се исказује тако што се слави први зелени лист на врби (**врбица**), први цвет (**цвети**) први велики дан (дан дужи од ноћи) и слично. Листање, цветање, излазак живота из јајета су

само неке од природних појава које дају човеку знање да је живот постојан и непрекидан. Живот је као дан и ноћ, као јава и сан, као светлост и мрак. Као што настаје дан, као што се човек буди из сна, тако се буди и природа када дани постану довољно топли и «велики». И зато се слави тај «**Велик-дан**», дан када природа поново оживи.

Дани када се славе Бадње вече и Божић су одређени окретањем земље око сунца и они су толико тачни да се према њима мери време, то јест остали дани у години. Давно су људи сазнали да се време мери годинама. На старим српским споменицима записиване су године догађаја и сада, 2005 година нове ере, је 7513 година од када се рачунају и записују године у српској историји. Међутим, дан када се природа поново буди (Велик-дан) је у односу на почетак године (повратак сунца, рођења Бога) променљив и зависи од више природних појава. Некада се први зелени лист и прво цветање појави раније, а некада касније. Зато се и слављење тог Великог дана помера из године у годину. Знање тражи разумевање, митологија је скуп многих знања која прелазе у ритуал, а религија тражи веровање. Нова религија (христ-јанство, крст-јанство) је нашла нови симбол за наставак живота. Тај нови симбол је убијање човека на крсту, његово тело се сахрањује у земљу, али његов дух живота иде уз-крст, ка небу, и наставља да живи код Бога. Тај «доказ» без-смртности човека је темељ и тачка ослонаца нове религије. Нова религија је тражила и нова веровања, тако да се нови празник **Ускрс** (уз-крст) и **Великдан** славе истог дана. Тиме је нова «вера» поробила стару «веру», али су многи «робови» остали живи, а живот се креће својим стазама и лазама.

Идеја о бесмртности је увек била важна у машти свих народа и зато су многе религије полазиле од веровања да је то истина. Срби су сачували многе обичаје којима се слави долазак Великог дана, али су прихватили и ново веровање са новом религијом. У првом делу књиге је детаљно писано о Крст-јанству и Христ-јанству. Култ (мит) Крстана је веровање поробљених народа да су њихови највећи слободари завршили свој живот на крсту. То страдање, које је трајало стотинама година, је било велико, јако и опомињуће. Зато је и тај култ (мит) био темељ за нову цркву (религију), коју су градили робови, али, нажалост, осмислили господари. Крст је симбол преко кога су доведени у везу човек и Бог, уз помоћ Светог Духа. Тако је највећи и најјачи култ поробљених народа постао темељ нове религије, а временски је то постављено тако да прекрије Великог дана.

Латински цареви и Грци су написали и насликали нову веру, а та вера је већ постојала и била грађена стотинама година од људи поробљених народа. Трагови обичаја и митолошке приче су толико присутни, да се могу потпуно одвојити старо и ново веровање. За старо веровање су Грци најчешће користили реч «пагани» или «погани». Невероватно је колико има бесмислених објашњења те речи у постојећим књигама. Грци су записивали реч «погани» за људе који имају своју веру, а не грчку веру, што има смисла. Нажалост, ту реч неки људи не желе да виде на прави начин и са правим значењем. Та реч је Бог-ани, људи који верују у Бога. Прелаз гласа Б у П је сасвим оправдан, јер Грци у свом језику немају глас Б и зато га увек замењују када узимају српске речи са тим гласом. Типичан пример су речи Срби и Србија које

Грци изговарају као Серви и Сервија. Таквих примера, да глас Б из српских речи прелази у други (сличан) глас код грчког изговора, има много и то је разумљива појава. Реч паганизам (поганизам) је већ прихваћена у целом свету и не преводи се. Међутим, право значење те речи је реч Богани и боганизам, што у основи има веровање у Бога. А реч Бог је српска и свих осталих слави-јанских народа, који говоре истим или сличним речима.

Тако су најрадоснији дани у једној години када се слави листања, цветања и буђења живота прекривени слављењем Ускрса који носи у себи поруку о бесмртности. Срби, као и у случају Божића, славе и старо и ново, и Великдан и Ускрс. Тако се православи, да се не забораве преци и да се удовоље цареви. Мало је отужно, али истинито. Има много заборављеног, отуђеног и туђинског. Бог-ани (који верују у Бога) и крст-јани (који верују у крст) су исти народ, Срби и други слави-јански народи. Данас су, после много заборава, отуђења и туђења, сви постали христ-јани, и цареви и робови.

Ова књига се пише са циљем разумевања српског постојања кроз историју. Теорија о сеоби словена је највећа лаж, која се учи у основној школи. Сва предходна објашњења јасно показују непрекидност српске митологије и религије. Тиме се доказује да су Срби живели још пре две хиљаде година у непосредној близини са грцима и латинима, а најчешће као поданици. Више пута је, у предходном писању, наглашено да су Срби (слави) били поданици, а били су већина у односу на друге. То изгледа нелогично да је тако могуће, али стварност је таква увек, па и данас. Један је господар, а много поданика. И данас се зна ко је у свету главни господар. Српска епска песма «Кнежева вечера» пева о тој истини: Нит` је било, нити може бити, једна земља а два господара. Народ је најбоље опевао велике истине. Нажалост, српски цар је био само један од многих обласних српских кнезова и самодржаца и морало је тако бити, тј, изгубити косовску битку.

Божић и Ускрс су два најважнија дана у години, како за природу тако и за христ-јане. Најважније природне појаве везане за кретање земље и живот на њој се догађају у данима за Божић и Ускрс. «Божић» је дан проласка земље кроз једну тачку земљине путање око сунца и он се понавља сваких 365 дана, 6 сати итд. «Ускрс» је дан листања, цветања и буђења природе. Тај дан није «тачан», јер зависи од простора и временских услова. Зато је тај дан покретан, што значи да се слави раније или касније у односу на Божић. У српском календару има још много дана који се славе, а већина тих датума носи сличну поруку као и предходна два. У следећем поглављу биће описана реч «слава», о којој је већ било писано као имену за народ. Међутим, та реч има много дубље и шире значење и није случајно што се реч «слава» користи као име народа.

Слава

Значај и неке тајне ове речи су већ описани у првом делу ове књиге. Речи: слав, слави, славија, слави-јани, славени и друге сличне речи, које се изводе из ових, су доказ духовности народа који себе тако зове. Када неко слави, тада треба знати, разумети и веровати у то што се слави. Када се слави Бадњи дан, тада се знају и разумеју појаве везане за сунце, а када се слави Божић, тада се верује у повратак (ново рођење) сунца, тј у рођење Бога. Када се слави Великдан, тада се знају и разумеју природне појаве после зимског периода, а када се слави Ускрс, тада се верује да је нови живот дат од Бога.

Ова двостраност у слављењу је, ако се мало подробније промисли, сасвим сагласна са стварним животом. Човек стално учи и његова ученост и наука стварају услове и дају поводе да се неки догађаји и датуми обележавају на посебан начин, тј славе. Али, како је човеку дато да трба и веровати, то се промишљањем изграђује и друга страна «лица». Тако се долази до праве и пуне истине о животу. Човек није само оно што се види, већ и оно унутра, што се не види. Дан не значи ништа ако нема ноћи. Сунце нема толики значај, ако нема лета и зиме. Знање и разум су лице, а веровање наличје свега што постоји. Зато се ова три појма немогу одвојити, јер само заједно дају потпуност истине.

Трећа важна слава је «слава». Претходно описане славе: Божић и Ускрс су најважнији датуми за живот човека у једној години. Та два датума се славе у целом христ-јанском (Крст-јанском) свету као најважнији празници. Код Срба они имају и обележја право-слављења, а то значи да се слави наук и вера, тј и лице и наличје. Слављење сунца је слављење Бога, слављење Ускрса је слављење Бога светог духа, који даје нови живот. Трећа слава, којом се слави човек (дат од Бога), употпуњује свето тројство. Код Срба је то најважнија «слава», са обичајима који не постоје код других слави-јанских народа. То је најјачи култ слављења из претхрист-јанског времена који се задржао до данас. Да би се задовољила двостраност, српска «слава» се посвећује неком од христ-јанских светаца. Многи од тих светаца су били страдалници из времена када христјанство још није било признато. Ти страдалници су били крстани (крст-јани) из поробљених народа. У суштини, то се славе своји пра-оци (преци).

Слава код Срба садржи у себи духовност и митологију наших предака. Нажалост, није дато сваком човеку да може то знати и разумети. Обичан човек може лако да опонаша обичаје, а преношењем обичаја се преносе посредно и та знања, која су темељ духовности и митологије једног народа. У прошлости су Срби много више били поробљени него што су били слободни. Једини начин одржања свести о свом пореклу је било могуће само сталним слављењем својих слава. Та борба против наметања туђег имена, знања и вере је у основи српске историје. «Стално слави своју славу» би требало бити једно од могућих значења 4С на српском грбу.

Нажалост, велики простор Балкана и Подунавља је сада издељен малим државама и народима који још увек говоре истим или сличним језиком. У средини тог простора је остала Србија и Срби. Околни народи, икако су потомци истих предака и исте митологије, одричу се српства, па чак и боре против њега. Србија све више личи на старе родитеље, а околне државе на њену децу која желе да што пре умру родитељи. Тако би могли да поделе наследство или да отму колико могу. Иако су некада сви народи на овим просторима славили славу, сада то чине само Срби, тј. они који себе тако зову. Жалосно је видети те «националисте» из нових народа како не могу или не желе видети разумљиву истину о свом народу и својим прецима. Одговор за ово се налази у истини да је мржња, врло често, јача од љубави, а она се најчешће усмерава према најближима, макар то били и најрођенији. Знање, разум и вера су највећа брана од мржње.

Слављење различитих «слава» је, у суштини, много више од поштовања обичаја, незаборава или показивање радости. Слава и слављење је био једини начин да се пренесу знање, разум и вера наших предака. Речи нису биле довољне, а и сада је тако, да се пренесу све истине кроз време. Посебно је то важно у случају поробљеног народа, када једна изговорена реч може значити живот или смрт. До пре сто и више година, у турско време, могао је свако убити Србина. Зато су се многи људи одрицали тог имена, а храброст и понос су плаћани животом. Стотине године робовања и страдања мењају «духовни код» човека и народа. Учени и разумни људи у сваком народу требају повезивати и «крпити» историјске догађаје, како би на најбољи начин били протумачена прошлост, осветљена садашњост и сагледана будућност. Званична српска историја каже, нажалост, да Срби и Славјани практично нису постојали, као историјски народ, пре седмог века нове ере, а поготову не на Балкану. Кажу да су то историјске чињенице (знање). Али, где су разум и вера? Довољно је разумети само једну од многих «слава» и веровање у ту «званичну» историју престаје.

Ако би тражили Свето Тројство у слави онда су три најважније славе управо ове описане. Прва слави сунце као Бога, друга слави рађање живота као Свети Дух, а трећа слава је посвећена човеку. Сунце је први (пре-свих) **Лек**, поновно рађање и вечити живот је први **Сан** духовног човека и, на крају, човек ја највећи **Дар** природе. Тако се долази до светог Тројства: **Лек, Сан и Дар**.

У записима старих слав-јанских књига често се користила ова реч да би се исказала или описала слава својих предака или својих богова. Али, много више од записа се користило усмено предање и приповедање. Може се поставити питање, који је основни мотив приповедања или записивања. За данашње време, а такође и за време пре неколико хиљаде година, главни мотив је преношење поруке, која у себи има неко знање, разумевање нечега или веровање у нешто. Али, нови људи имају нове, своје, поруке. Како сачувати за далека покољења неке важне поруке? Одговор на овакав захтев, у данашњем времену, је врло једноставан. Али, пре неколико хиљаде година, чување и преношење знања, разума и вере било је врло тешко. Довољно је било да страда човек који је преносио знање или нека већа несрећа и болест, па да се труд и знање многих покољења изгуби. Колико ли је само великих

цивилизација нестало путем заборава, случајног губљења или намерно уништеног трага? Сигурно је да много више има заборављених, загубљених или избрисаних цивилизација него оних познатих. Најбољи лек против заборава је стално обнављање приповедања, што практично значи повремено помињати или славити. У стварном животу то се своди на календар, а најпризнатији је онај који се заснива на сунцу. Славити неки дан значи пренети поруку из прошлости. Како та порука садржи у себи знање, разум и веру, то је потребно да се она што верније пренесе. Зато се порука «обогаћује» разним обичајима како би се «увећала» у свим мерама. На тај начин, порука Славе нису само речи, већ много више од тога. Знање разум и вера једног народа, тј његова култура се може у потпуности сагледати из његових Слава. Описане Славе: Бадњи дан, Великдан и кућна Слава су типични примери србског постојања. Оно се огледа у томе да се јасно виде два лика сваке Славе, један лик приказује Славу наших далеких предака, а други лик Славу наших поробљених предака. Опстајање та два лика је стварна историја србског народа али и других слав-јанских народа. Нажалост, у написаним србским књигама није довољно описано и тумачено србско постојање од неког давног почетка па до данас, већ се увек за почетак узимао догађај наводног досељавања Срба у седмом веку нове ере. Такав став званичне српске историјске школе је извор многих погрешних и погубних књига којима се «храни» србски народ у задњих сто година. Та непотпуна и лажна историја је извор и разлог многих данашњих промашаја и патњи србског и слав-јанских народа.

Јан, Јанус, Јануар

У првом делу књиге су тумачени реч и слово А и изведен је закључак да то означава појам ЈА, када човек каже за себе: ЈА. Може се даље извести закључак да су први ствараоци ознака (азбука) за гласове (слова) имали у свом говору речи А, ЈА или АС (ја-сам). Људи су користили речи и говор много хиљаде година пре него што су почели да то записују помоћу неких знакова. У неком давном почетку човек се одазивао са «А», «ЈА», «ЈА САМ (ас)», а слично се и данас понаша. Са развојем говорних и мисаоних могућности човека, јавила се потреба давања имена различитим људима. Логично је да прво могуће име почиње са ЈА и није случајно да у целом слав-ЈАНском простору ова реч-име постоји и користи се на исти начин. Име ЈАН (женско Јана) је подједнако присутно у свим слав-ЈАНским књигама, причама и песмама, од најстаријих времена до данас. Јан и Јана су основна имена у народним лирским песмама и представљају замену за сва остала имена, тј означавају мушко и женско људско биће. Када се каже Слав-ЈАНИ, тада се мисли на сва људска бића који су Слави. Постоје још много примера како се користи ова реч као име или део имена на почетку или на крају.

Словенци себе називају ЈАНези. Италијани ову реч читају као Ђани, Французи као Жан, Немци као Јохан и тако даље. Ради се о имену које се врло често користи и код других европских народа, али са мало другачијим изговором. Стручне анализе би дале основу за извођење врло битних закључака за општу историју, а не само историју језика европских народа.

Јанус је Бог «врата, улаза, сунца и светлости» и за време Гај Јулије Цезара, пре две хиљаде година, важио је за главно божанство. С обзиром да се сваком имену у латинском језику додаје наставак «ус», јасно је да се ради о богу ЈАН. Неспорна чињеница је да је данашња Италија, у том периоду, била насељена „Етрурцима“ (Расени, Рашани), који су нај сличнији данашњим Словенцима. Све више научника прихвата тезу о припадности Етураца слав-јанским народима, што само употпуњује разумљиво знање о томе да су словенски народи живели на великом простору данашње Европе. Данашњи Словенци живе на крајњем западу слав-јанског простора и логично је да су језички били најближи са Слав-јанима у Италији (Етрурци). Ако узмемо и чињеницу да они себе називају Јанез-и (Јанус-и), може се извести закључак да је ЈАН-ус био Слав-јански Бог на простору данашње Италије. Званичан календар у римском царству, пре увођења Јулијанског календара, заснивао се на месечевом календару, који и данас важи на Блиском истоку и у северној Африци. То само потврђује тезу о доласку првих римљана из Египта, како је већ раније описано. Северни народи, пре свега у Европи, су много више зависили од сунца и зато је њихов календар био одређен положајем сунца на небу. Логично је да су освајачи, после пар-стотина година освајања Етрурије (данашње Италије), усвојили природнији сунчани календар, а почетак године означили као Јануар, према Богу сунца (ЈАН). Логично би било да нова година на северној земљиној полулопти почиње истовремено када сунце почиње да се «враћа» на небу. Тадашњи творци календара су померили та два догађаја за десет дана. Касније уведени празник Божић, у четвртном веку нове ере, је седам дана пре нове године и сигурно је уметнут на дан слављења дотадашњег празника, који је био посвећен Богу сунца (ЈАН-ус). Бадњи дан се слави сигурно много пре Божића и пре Јулијанског календара и носи поруку из најдавнијих времена. То веровање код Срба је толико јако утиснуто да га и нова религија није могла потпуно прекрити, као код других народа. Али, може се извести и другачији закључак, да је нова христ-јанска вера настала из крст-јанске вере. Зато Срби славе и Сунце и Крст. Сунце даје могућност да живот постоји, а Крст даје наду поробљеним људима да слободно живе, макар и на небу.

За историчаре остаје да истражују праву истину о увођењу Јулијанског календара. Међутим, не може се лако побећи од речи које Срби и остали Слави користе као своје, и које су сигурно старије од две хиљаде година. Вера у христјане (крст-јане) је више од триста година била вера робова, а не господара и римских царева. На крају су ту исту веру прихватили господари и римски цареви као своју. Ако је римски цар Константин узео веру својих робова и поданика, логично је да је Јулије Цезар узео календар својих робова и поданика. За назив првог месеца у години постоје, код слав-јанских народа, речи из народног језика, али се може рећи да је реч Јануар такође слав-јанска, са божанском одредницом. Увођење јулијанског календара, пре

две хиљаде година, је типичан пример повезивање важног и слављеног природног догађаја са божанством. Касније, у христ-јанској традицији, углавном је коришћена оваква пракса, да се важни и слављени датуми прекривају и посвећују ликовима из религије.

ЈАНДАР, Андреј

У опису речи ЈАН је показано како и зашто је та реч била прво и најприродније име за човека. Тај смисао је, на исти начин, разумљив и данас у језику Слав-јана. Стварање (измишљање) речи је врхунски мисаони чин човека и та способност је дата само неким људима. Каде се реч створи, она почиње да живи. Живот једне речи значи њено изговарање, тј коришћење. Реч се креће кроз простор, шири преко броја људи који је изговарају и множи преко сличних или изведених нових речи. У људској историји су створене многе речи, али су данас у употреби само један део великог скупа речи. Много је већи број оних речи које се више не користе. Сваки човек изговара једну реч на себи својствен начин. Такође, једна група просторно повезаних људи користи и изговара једну реч на свој начин, и тако се долази до малих разлика у изговору и значењу речи. Како се просторно и временски једна реч удаљава од свог «извора», тако се уочавају разлике, али су оне разумљиве. Речи су главне одреднице једног народа.

Речи ЈАН и ДАР су основне (просте, сачињене од једног слога) и јасан је њихов смисао. Када се две различите речи споје, као у овом случају, добија се нова реч, која носи поруку сваке речи посебно, али се добија и ново значење. ЈАНДАР је људско биће које носи у себи ДАР, даривано људско биће. Да ли може на бољи начин да се опише појам за човека? Јан је прво могуће име човека који говори, а дар је дата најузвишенија срећа (судбина). ЈАН-ДАР је сложена реч која одређује значење појма ЧОВЕК.

У опису речи А је дато разумљиво објашњење да речи А и ЈА носе исто значење у слав-јанским језицима, јер је јотовање самогласника негде више изражено, а негде мање. То се види посебно у србском језику који у свом званичном правопису има екавицу и ијекавицу. Типични примери: песма, пјесма, крстан, крстјан, славен, славјан, елада, јелада, елена, јелена итд. Код Срба је јотовање самогласника присутно, али код данашњих Македонаца је оно доста потиснуто, без обзира на истветност речи. Зато се може рећи да речи Јандар и Андар носе исто значење.

У српском језику постоје промене речи по падежима, чиме се омогућује складност и разумљивост при изговору сложених мисаоних састава. Реч Андар постоји у следећим облицима: Андар, Андра, Андру, Андра, Андро, Андром, Андру. Када неког, чије име је Андар, позовемо, тада кажемо: Андро. Да ли је случајност или намерност то што се на грчком језику на исти начин изговара реч човек (мушкарац)?

Да ли је могуће да грчка реч Андро има порекло у србским (слав-јанским) речима Јан и Дар? Оваква питања су, за неке људе, неразумна и незамислива, јер се увек тражило порекло српских речи у грчком језику. Међутим, ако се пође од истине да су Срби (Слав-јани) одувек били присутни на просторима где и данас живе, тада су наведена питања логична. Срби и Грци су два различита народа који су живели на истим просторима, заједно, као што је већ описано у првом делу књиге. Изворишта њихових језика су различита, али хиљаде године заједничког живота и блиских односа оставили су и такве трагове.

Грчка реч Андрос, што у српском језику значи човек (мушкарац), је настала од србских речи ЈАН и ДАР. Овакав закључак је логичан ако се људи ослободе предрасуда које проистичу из лажних знања која се уче у основној школи. Име Андреј је врло присутно код Срба и осталих Слав-јанских народа. Нажалост, већина људи уопште не зна, шта значи та реч. Ретки су они који знају да је то грчка реч са описаним значењем. Али, ту је крај објашњењу. Зашто Срби и Руси често користе то име (Андреј, Андрејевић)? Да ли зато што је грчко, или зато што лепо звучи, или зато што мисле да је то њихово, народно, име. Ово је, такође, пример заборављеног знања, које се преноси кроз временски тунел и чека излазак на светлост. Као што реч-име Александар највише користе Срби и Руси, а не знају зашто, слично је са именом Андреј. Званична «памет» каже да су то грчке речи, али ова књига се управо због тога и пише. То су Србске (Слав-јанске) речи и управо оне, а и многе друге, носе та заборављена знања о давној прошлости.

Алек, Алекса, Александар

Горњи наслов даје низ од три слична имена, која показују како се праве сложена имена. Име Алек значи и чита се: Ја (сам) лек. Име Алексан значи и чита се: Ја (сам) лек – сан. Значење појма да је неко лек за нечији сан је исто што и значење појма бранити. Слично, као код речи Андреј, може се извести логичан закључак да грчка реч алексиос (бранити, Бранко) има извор у србским речима ја-лек-сан.

Реч-име Александар је сложена реч и може се протумачити помоћу својих саставних речи. Тумачење у Грчком језику састоји се у следећем. Реч Александар се састоји из две речи: алексиос (бранити) и андрос (човек, мушкарац). Спајањем ове две речи добија се нова реч са значењем бранити-човек, што у српском језику има значење појма Бранитељ (Бранко). Тумачење речи Александар у Србском језику је детаљно обрађено на почетку ове књиге. Предходно писање о речима Андра и Алекса само показују да се Александар може протумачити и у Србском језику као Бранитељ, али је то врло поједностављено и просто тумачење.

Без околишања, може се закључити да су многе србске речи биле основ за прављење неких грчких речи, као на пример предходне описане речи. Реч

Александар је одувек била србска, али и грчка, јер је Александар био и грчки цар, а многи Грци су постали од Срба. Тај процес, који је трајао више од хиљаду година, је веома сложен за учење, али се може једноставно сагледати на данашњим примерима својатања историјских личности.

Многе речи у грчком језику су «преузете» или настале из српског језика и то се може потврдити стручном анализом многих примера. Логично питање је како и зашто се то догађало. Одговор је делимично дат и ранијем описивању давне историје. <Грци и Срби су дуго живели у заједничком окружењу, где су Грци били господарски слој, а Срби су служили за све остало. Велики број Срба је временом прелазио у «грчку веру», тако да данас постоје различити трагови, а они су посебно видљиви у речима. Неки трагови су свесно, а неки несвесно, урезивани у господарско знање, науку и уметност. Нажалост, најмање србских трагова је у грчком језику, што је и разумљиво, а много више трагова је остављено, кроз тешки ропски рад, при изради античких споменика, којима се данас диве цео свет.

Србске речи у Старом и Новом завету

Стари и Нови завет су србски називи за Библију, која је писана језицима старих народа и углавном је везана за народ који је некада живео на територији данашњег Израела (Палестине). Најстарији сачувани примерци Библије су на грчком и латинском језику, али из доста каснијег периода. Наравно, то су преводи много старијих књига и њихов садржај и смисао је трпео разне промене. Постоје и налази много старијих записа, али је тумачење свих старих докумената ипак прекривено «завесом европске (латинске) историје». Превођењем и преписивањем се мењао и садржај и смисао, али је суштина Старог и Новог завета задржана, то су јеврејске свете књиге. Питање је да ли су знања и митови у тим књигама само јеврејски, или су то свеукупна знања тадашњих записивача. Преводи заветних књига на старословенски и српски језик су имали изворе у грчком и другим европским језицима. Зато је, на први поглед, нелогично тражити српске речи у Библији, мада су се овом проблематиком већ бавили многи србски учењаци.

Речи, које се користе као имена, се најчешће не преводe, тако да их можемо видети у изворном облику. Међутим, и ту се дешавало да се врше промене, тако да се преведено и изворно име потпуно разликују. Типичан пример је име Исуса Христа. Грци се превели изворно, јеврејско, име Јехошуа на грчки облик Исос, да би му додали грчко презиме Христос (добар човек, добрица), што је ван сваке логике, јер Исос није био Грк. То је довољан доказ за кривотворење најсветије књиге. Нажалост, то сви виде, и сви ћуте. Када се овоме дода латински језик, Латини и Католичка црква, то ови проблеми око речи-имена још више замагљују, тако да се први и прави облик имена не види. Свако име-реч носи поруку и значење у језику где настаје. Када се те речи не би мењале приликом превођења, тада би постојала

могућност да се види и сазна почетак, тј ко су првостворитељи неке приче или мита. Име Александар је најбољи пример за доказивање. Све су могли да промене, али изговор те речи нису могли, јер је то име било толико познато, признато и јасно, да се увек изговарало на исти начин.

Врховно и једино божанство код јевреја (у Библији) је ЈАхве. Врло је логично да бог себе зове ЈА. Већ је писано о имену и Божанству ЈАН. Грци су превели име Јахве као Јован, што је већ промена изговора. Реч-име ЈАВ је врло јасна у српском језику и много је логичније име ЈАВАН него ЈОВАН. Корен речи је ЈА, а реч ЈАВа (све што се види и постоји) је основна реч у србском језику. Имена бога ЈАН и ЈАВ су врло логична и имају исто значење, ако извиру из србског језика. Такође, Исусово име у хебрејском језику је Јехошуа, што у основи има реч ЈАС (ја сам). Библијска имена првих људи, Адам и Ева, су преименована изворна имена, чији се изворни облик може тражити у србским речима ЈАН (ЈАМ, ЈАДАМ) и ЈАНА. Постоје у Библији још многа имена чији се изворни облик може тражити у србским речима.

Посебно су важна имена четири јеванђелиста. Јеванђеље на грчком језику значи «добра (блага) вест», али на српском се може изговарати као «јаван-дело» (дело које се види, постоји). Имена Матија, Марко, Лука и Јован су врло присутна у србском именослову. То јесу хришћанска имена, али се сва четири имена могу извести из србских речи, као народна имена. Мати-ја, Дал-Матија, Марко – Мрк - Мрки – Мрак, Лук – лек – луча (светлост), Јован – Јаван су само неки могући облици тумачења значења ових имена на основу србских речи.

Највише података у вези Старог и Новог Завета долази преко грчког и латинског језика. Превод заветних књига на грчки језик је учињен тек у четвртном веку нове ере, а време писања заветних књига (и описаних догађаја) су старији неколико стотина година. Библија је, пре свега, јеврејска књига и археолошки налази из тог доба показују да су најстарији пронађени библијски записи били на старо-хебрејском и јерменском језику. Постоје многи разлози за закључак да се називи и изговори имена, која се користе у Библији, доста разликују од изворног облика и значења тих речи. Полазећи од претпоставке да су преци Срба и других Слав-јанских народа некада живели и на простору данашњег Блиског истока, може се извести закључак, да су многа имена у Библији и описани догађаји повезани са тим старим народом, чије трагове налазимо само посредно. Ова књига се управо бави тумачењем и разумевањем загубљених и неосветљених трагова наших предака.

Георги - Ђорђе

Георги (Георгиос) је грчко народно име, које у директном преводу на српски језик има значење „земљо-радник“ (гео-земља, рги-ради). Ретко која страна реч има толико много изведених имена у српском језику као што је ова реч. Највише

новозаветних светаца носи ово име. Такође, ово име се користи код свих осталих европских народа, са посебним језичким изговором (Ђорђи, Жорж, Џорџ итд.). У српском именослову се могу наћи неколико десетина имена, која су изведена из овог имена. С обзиром да се књига бави српским речима, то ће и ова реч бити тако тумачена. Разумевањем настанка ове речи, и бројне присутности у српском именослову, може се разумети стара историја српског народа. Посебно је важна чињеница да већина људи са тим именом не знају значење свог имена.

Грчка реч Гео (земља) је врло присутна у многим стручним речима (Географија, Геологија..). Међутим, реч рга(ти) значи радити земљу да буде растресита (орати, риљати). Уствари, земља се оре када има плугова, а РГА неком дрвеном, или сличном, алатком, што је било уобичајено пре две хиљаде година. Та радња, ргање (орање) земље, је почетак сваке земљорадње. Реч РГАти постоји у српском језику, а такође постоје и многе речи, које се изводе из корена РГ. На пример, РоГ је најбоља алатка за «ргање» земље, а затим речи: о-гртати, за-гртати, градити итд. Ако се пође од истине да су, пре две хиљаде година, Грци живели у градовима (у којима и данас живе), а у околном простору робови (Серви), који су обрађивали (РГали) земљу (Гео), тада се изводи логичан закључак да су они били Гео-ргие.

Георги је име по занимању, али то име даје господар (Грци, Хелени). Грчком имену за земљу (Геа) додаје се реч за назив радње на земљи, и тако се добија смислена реч Георги. Грци ту реч изговарају изворно и она се задржала и данас у том облику. Срби су ту реч запамтили, присвојили, прилагодили изговор и направили много изведених имена. А најважније је то, да Срби уопште не знају значење те речи, а користе је масовно. Поставља се питање: Зашто Срби користе неко туђе име масовно, када не знају шта оно значи. Одговор је: Некада су преци данашњих Срба били робови – земљорадници (георгие) код господара Грка и логично је да се та истина (знање) преноси кроз време (временски тунел) на посебан начин, као кодирана порука. Тај код, који преноси то знање о својим претцима, је име Ђорђе (Георги). Мисаона слика тог имена има исти начин настајања и значај постојања, као име Александар, реч Бадњак и друге речи. То је типичан пример како животна стварност прелази, због историјских околности, у сећање и незаборав, затим у митологију и на крају у религију. Како разумети чињеницу да неко ко носи име «земљорљадник» постаје христ-јански светац. То се може разумети само разумевањем крст-јанске митологије и религије, која је детаљно описана у првом делу књиге. Поробљени народи, Срби (Слави), су живели (робовали) и страдали на крсту неколико стотина година. Књиге и историју су писали господари и судије (Грци и Латини), а поробљени народи (Срби и Слави) су били земљорадници, градници, ратници за господаре, али и ратници за слободу, који су завршавали свој живот на крсту. Тако су крстани постали «богови», а земљорадници «свети георги (ђорђе)». Данас, на срећу и нажалост, велики део света слави Крстане и Георгие, који су били најбољи синови поробљених народа, Срба и Слава, али се истовремено цео свет бори против њихових потомака, Срба и Слава. Постоји народна изрека: Нема рата док не удари брат на брата. Најжешћи борци против Срба и Слава су управо они људи-народи који су заборавили да су Срби и Слави, али им духовни код предака неда мир у души. Незнање и немогућност разумевања су најчешћи разлози за

неверовање или погрешно веровање. Нажалост, сви људи туђе вере су неверници, што нема везе са логиком, али је тако у стварности.

Драва, Сава, Морава и Дунав

Ове речи, из горњег наслова, су називи за највеће реке на простору данашњег Балкана, простора где живе и где су некада живели јужни Слави-јани. Пре две хиљаде година, у доба Римског царства, називи ових река су били исти. Ако су ове речи данас Србске, тада су оне биле Србске и пре две хиљаде година, што само доказује непрекидност језичке, а тиме и народне (србске), присутности на овим просторима. Реке су, и данас, главни белези на земљи и показатељи природних путева кретања воде и живота уопште. Реке и њене обале су одувек биле најбоља требишта и станишта за људе. Али, реке могу бити и границе, природна одбрана од непријатеља. Слив реке одређује најприроднији животни простор једног народа. Велики део слива назначених река насељен је данас Слави-јанским народима, што даје могућност за претпоставку да су исти народи живели на тим просторима и у давној прошлости. Зато је важно разумети значење назива ових река, а посебно припадност србском језичком изворнику.

Све назначене речи се састоје од више речи: Др-ава, С-ава, Мор-ава и Дун-ав. Као што се види, подела није извршена по слоговима, већ по саставним речима, односно њиховим коренима. Све речи се завршавају на –ава (ав). То је узвична реч која се користи за исказивање страха, поготову код деце: Не тамо, ава! Не дирај то, ава! и слично. ДР(ава) је корен речи дрво и других речи, С(ава) је реч која назначује све, МОР(ава) је у корену речи мора, море итд, а ДУН(ав) је корен речи ДУНути (ветар). Могућа су и другачија објашњења, са сличним србским речима, али и ово може бити довољно. Занимљиво је следеће запажање: Називи све три реке, које се уливају у Дунав, су женског рода, а назив Дунав је мушког рода. Сви ови детаљи дају речима посебан облик изговарања, тако да језички и звучно делују усаглашено и повезано. То показује да су називи ових река створени у једном и јединственом језичком окружењу, са смисленим разлогом стварања. Записи у латинским изворима су исти, само што има наставка «ус», што је одредница латинских назива и имена. Римљани нису могли да намећу нека нова имена за називе ових значајних и великих река, где је живело много људи, већ су преузели постојећа и само их латинизовали. Тако су «историски непознати народи» остављали трагове и доказе о својој непрекиданој постојаности. Нажалост, многи учени људи не желе да виде те трагове, јер је научена песмица довољна за њихове умне потребе.

Имена земаљских одредница (реке, језера, мора, обале, долине, брда, горе, планине итд.) и људских станишта и требишта су, врло често, највећи, најбољи и најпоузданији извор за стварање слике прошлих времена. Овакав прилаз изучавања и писања историје се често користи, али се, нажалост, мало користи у историји

Србског и Слави-јанских народа. Зашто је то тако, знаће се некада. Небројено много је доказа о језичкој присутности Срба и Слави-јана, у ближој и даљој прошлости, на простору данашње Европе, где данас не живе више Слави-јански народи. То је прави и једини разлог не изучавања (забране изучавања) присутности Срба и Слави-јана на простору данашње Европе, у времену римског царства и настанка христ-јанства. Нажалост, србски национални и државни интерес је стално, у задњих двеста година обновљене србске државности, био усаглашаван, милком или силом, са наметнутом и лажном историјом западне Европе.

Млеко

Ова књига о Србским речима не пише се са намером да буде стручна и обухватна, већ има за циљ буђење Србског знања и разума о коренима и постојаности Србског и осталих Слави-јанских народа. Многе речи, више или мање важне, Србске или «не-Србске», су тумачене на један нови начин. Александар је прва и најважнија од тих «не-Србских» речи. Чудно је, колико је једноставно и логично тумачење те речи-имена. Да ли је могуће да нико није могао видети четири јаких речи у Србском (Слави-јанском) језику, које су логично повезане и чине једну разумљиву, сложену и јединствену целину, реч-име. Тумачења ове и других речи су настала из мисаоног трагања за расветљавањем старе историје наших предака, који су нам оставили, не само биолошко, већ и духовно наслеђе. У ланцу тих Србских речи, за последњу реч је узета, не случајно, свима јасна и позната реч: МЛЕКО. То је реч којом се назива прва храна сваког рођеног живог бића. Та реч је стара колико и људски говор и много је старија од било које књиге или записа.

Реч МЛЕКО је основна реч у Србском језику и тумачењем и разумевањем настанка и значења те речи може се много тога закључити о настанку и историји језика. У скоро свим европским језицима, почев од латинског па све до данашњих модерних језика, ова реч се изговара врло слично, са сугласницима м-л-к или л-к (л-т). Латински ЛАК је био основ за све остале романске језичке облике (лате, леке, лапте, лајт..). У слави-јанским језицима, најчешћи изговор је млеко (млијеко) и молоко, код Руса. Немачки изговор је милк, холандски мелк, дански маелк итд. Основни закључак је да је изговор те речи и њен настанак много старији од настанка и раздвајања народа Европе. У стручној расправи се каже да сви европски језици извиру из индо-европског језика, који се сматра пра-језиком данашњих језичких група. Међутим, да ли је све тако замагљено и застарело?

Изговори: млеко, млијеко и млеко су типични за Србски и Слави-јанске језике и ови изговори постоје на линији Балтик – Дунав - Црно море – Јадранско море. Код неслави-јанских народа долази до раздвајања првог и другог сугласника, тако да се добијају облици милк, мелк, молк и слично. Главно питање је: да ли је ова реч основна (коренита), и створена да би се назвала прва и најважнија људска храна,

или је то изведена реч, која има дубље значење. Реч МЛЕКО је сложена реч и изводи се из две речи М(ама) и ЛЕК. То је мамин лек, м-лек. Реч ЛЕК је тумачена и објашњена у првом делу, као саставна реч имена Александар. То је основна реч, која може бити све, и вода и храна и благостање и Бог. Нема другог, бољег и јачег лека од м(ама)лека. То је суштина значења те речи, њеног настанка и постојања од пре много хиљаде година. Изговор је, такође, био исти тамо где је настао и глупа је теорија о индоевропском језику, пра-словенском или старословенском језику. Постоје изговори који су, мање или више, слични изворној речи. Постоји позајмица речи из другог језика, која се може мање или више разликовати по изговору и значењу од изворне речи. Постоји случај наметања туђих речи и туђег језика, и тада се дешавају велике промене у изговору и значењу речи.

Како је од латинске речи ЛАК настала италијанска реч ЛАТТЕ(пате), шпанска ЛЕЦХЕ(леке), француска ЛАИТ (лајт) итд? Латинска реч ЛАК је била најближа речи М-ЛЕК, али, ту се изгубио смисао те речи, која се, можда, изговарала одвојено као мамин лек или ма-лек. Тако је остала реч ЛЕК или ЛАК и та реч се касније, процесом поробљавања и романизације, преобликовала у различите облике, али без смислене везе према значењу изворне речи МЛЕКО. Остали народи, који су преузели ту реч непосредно од Слави-јанских народа, а који нису подлегли романизацији, преузели су ту реч у изворном облику и мало је променили у изговору. Тако се та реч изговара милк, молк, маелк, мелк, меолк итд. Грчка реч «гала», турска «сит» и мађарска «теј» су из другачијег извора и немају очигледне везе са изговором речи «млеко».

Реч «млеко» је именица средњег (дечјег) рода и настала је од две речи: мама и лек, чиме је одређено и значење саме речи. Ова реч је стара много хиљаде година и може да послужи за одређивање временске удаљености појединих језика. Настанак једне речи је проналазак једнак данашњим великим научним открићима или уметничким делима. Проналазак речи је стваралачко дело даровитих људи. Да би једна реч постала део језика требало је да прође доста времена, а понекад и много ратова. Величина простора на коме се користи једна реч и бројност сличних изговора у сродним или несродним језицима су основни показатељи старости и јачине те речи. Очигледно је да је реч «млеко» најбољи пример једне старе и јаке речи, која се данас користи на огромном простору и у многим другим језицима. Међутим, проблеми и ратови настају око «ауторских (стваралачких) права». Која је реч, од неколико десетина сличних речи, изворна, прво настала. То је проблем који се, најчешће, решава личним ставом и гласи: моја реч је најстарија и изворна. Међутим, разумно тумачење даје увек највероватнији одговор. Тумачење тајне једне речи је разумевање изговора и значења **сваког гласа и слога**. Свака реч језика носи у себи све особине тог језика, а сви слични облици изговора приказују историју тог језика, а посредно и историју народа. Реч «млеко» је врло очигледан пример таквог размишљања.

Могу се наћи у Србском језику на стотине сличних примера, који доказују значај и старину Србског језика и његову повезаност са другим европским језицима. С обзиром да Срби и Слави-јански народи живе (и живели су) на огромном простору и

у суседству са многим народима, то је врло логично прожимање језичког изворника и скупова коришћених речи. Велико прожимање Србског језика са Санскритским језиком је најбољи доказ старости и раширености језика. Како је дошло до толиког прожимања, то је питање за историчаре и остале стручњаке. Међутим, то су ипак давна времена и не може се доћи лако до врло вероватних закључака. Код Срба и осталих Слави-јана постоји назив «Старо-словенски (славјански) језик». Тај назив датира од пре хиљаду година и повезан је са превођењем Заветних књига на Словенски (Слави-јански) језик. Тај превод су учинили Ћирило и Методије, хришћански духовници из Солуна. Језик који су користили није био старословенски, већ је то био језик њиховог окружења, а можда и матерњи језик. Већински народ у околини Солуна је тада био Словенски народ и то је остало тако до скорашњих времена. Тај исти језик се и данас говори у јужној Бугарској. То је био један од многих сличних облика (дијалект) изговора великог стабла Словенских језика. Тада је почело наметање тог језика за званичан језик код свих Слави-јана. Тај против-природан чин наметања званичног изговора су спроводили Грци (Византија), тако да је дошло до застоја у језичком развоју многих делова Слави-јанског народа. Србски краљеви и духовници су морали да користе «званичан» језик који није био језик њиховог окружења, тј. народни језик. Та раздвојеност Србског народног језика и званичног Србског језика је трајала, нажалост, око хиљаду година, све до друге половине деветнаестог века, када је прихваћен језички правопис Вука Караџића. Добро су познати трновити путеви успоставе народног језика, говора и мисли. Није случајно да је тај трновит пут морао, **и једино могао**, да трси и прави човек из народа, без рођеног господства и научене туђе мисли и знања. Замислите величину патње Вука Караџића, када су му говорили да се бори за увођење говедарског језика. А то је језик којим се пише ова књига. Вуково знање, мало по обиму, али чисто народно знање, Вуков бистар и јак разум и Вукова вера у народна певања и ведања су, после много хиљаде година, приближили Србску господу и Србске господаре свом Србском језику. Али, нажалост, то приближавање, које траје већ сто педесет година, никако да се заврши. Србски моћници и имућници иду све више својим, а не Србским, путем. Србски учењаци и духовници су, као и увек и свуда, знање и разум народа, али вера сваког од њих зависи од њихове жеље да буду господа и господари. Нажалост, господство и господарење су увек далеко од народа.

Александар Македонски, можда најзначајнији Србски цар је знао и свој «варварски» језик и грчки језик, али је све записивано «светим» грчким писмом. Тако је било, нажалост, увек кроз протекла времена. Србски средњевековни краљеви су били Стефани, њихове повеље и записи су били на ненародном језику, а додворавања Истоку и Западу су била непрекидна и братоубилачка. Турски вазали, везири и дахије су црне приче Србског народа. Нажалост, и данашњи Србски великаши и моћници нису другачији. Данашњи Србски господари се диче знањем и говорењем страних речи, а њихова деца уче школе у шареном свету на туђем речнику, са туђим знањем, разумом и вером.

На крају, порука ове књиге је да Србија чека владавину Србских речи. Када Срби разумеју реч **Александар**, или реч **млеко**, као Србску реч, када виде своје крстане у

ликовима Заветних светаца, када науче своју митологију и када узвисе своју духовност изнад туђунских, тада ће се саставити «глава и тело» Србског народа. Србско Знање ће имати многе истине, Србски Разум ће се играти и борити са новим жељама, а вера наших потомака приближиће се вери наших предака. То ће бити Великдан, Слава новог живота, листање и цветање душе Србског народа.

Велики Круг живота се ствара поновним рађањем. А горе, високо, је НЕБО(Г).

Стојан Станојевић - подаци из Биографије:

- Рођен је 29 јануара 1954 г. у Вујанову, општина Бојник, Србија.
- Основну школу је учио у Вујанову (1-4 р.), Орану (5-6 р.) и Лесковцу (7-8 р.).
- Гимназију је завршио у Лесковцу 1972 године.
- Електронски факултет у Нишу је завршио 1977 године као најбољи дипломирани студент у генерацији.
- Запослио се 1977 године у Фабрици Рендген Апарата у Еи, у Нишу.
- Оженио се 1980 године.
- Магистарске студије је завршио 1984 године на Електронском факултету у Нишу.
- 1990 године је био на специјализацији у Бечу као стипендиста Аустријске Владе.
- Јануара 1996 године је основао радњу ЕЛЕКТРОМЕДИНГ.
- Од 2000 г. до 2004 године био је одборник у Скупштини града Ниша и председник УО Фонда за таленте.
- 2003 године, од априла до јула, био је ген. директор ЈУГОРЕНДГЕНа.
- 2006 год је изабран за председника Удружења пусторечана у Нишу.
- Написао је мисаони роман "Александар и друге српске речи" и објавио два издања, 2005 и 2006 године.